

അമ്പലം അമ്മാവൻ

മാർച്ച് 1978

NP 007 ബബിൾ ഗം

സൗജന്യം

നിങ്ങൾ വാങ്ങുന്ന 007 പാസ്റ്ററിൽ ഒരു വെളുത്ത ബബിൾ ഗം ഉണ്ടെങ്കിൽ, അപ്പോൾത്തന്നെ മറ്റൊരു 007 ബബിൾ ഗം സൗജന്യമായി തരവാൻ ആ കടക്കാരനോട് ആവശ്യപ്പെടുക.

കളികളിലായാലും ശരി അല്ലെങ്കിലും ശരി, NP 007 ബബിൾ ഗം മാത്രമേ ഉയർന്നു വരുന്ന കളിക്കാർക്ക് കമിളിച്ചു പൊങ്ങുന്ന ആനന്ദം നൽകുകയുള്ളൂ.

അവർക്ക് 007 ബബിൾ ഗം എന്തിഷ്ടമാണെന്നോ! കാരണം 'കമിള ശക്തി' നിറഞ്ഞതാണത്!

ഇത് നല്ലവർ NP - ഐ എസ് ഐ ചിഹ്നമുള്ള ഒരു ഒരു ബബിൾ ഗം നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ മാർഗ്ഗദർശകർ.

NP ബബിൾ ഗം എന്നാൽ കമിളശക്തി എന്നാണർത്ഥം

വീക്ഷിക്കുക വലിപ്പ കിടമിള

ആനന്ദ ദ്വീപ്

കാഡ്ബറിസ്
ജെംസ്

അകത്തു ചോക്ക്ലേറ്റ് അടങ്ങിയ ബഹുവണ്ണ കാഡ്ബറിസ് ജെംസ്

CHAITRA-C-105 MAL

എഴുത്തുകാരായ കുട്ടികൾക്ക്

സ്വാൻ

ജൂനിയർ പെൻ

ഉത്തമ ഫലത്തിന്

സ്വാൻ ഡീലക്ട്, മഷി
ഉപയോഗിക്കുക

സ്വാൻ (ഇൻഡ്യ)
പ്രൈവറ്റ്

ലിമിറ്റഡ്

ബോംബെ ■ ന്യൂ അഹ്മദാബാദ്

heros' SI-142 B MAL

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

മാർച്ച് 1978

കാകോലുകീയം	...	7	മരുമകൾ	...	37
ലോകാതിശയങ്ങൾ	...	10	ചുമതല	...	38
മായാതടാകം	...	11	കള്ളനാണയം	...	41
വാഴാനം	...	19	ധാന്യത്തിന്റെ വില	...	45
ഗംഗാമാതാവ്	...	23	അപരാധി	...	46
തെരഞ്ഞെടുപ്പ്	...	26	കൃതജ്ഞത	...	49
അധർമ്മശാല	...	27	ഹനമാൻ	...	51
വിരുന്നം	...	33	കഥാശീർഷക മത്സരം	...	63

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

സ്ഥാപകൻ : ചക്രപാണി

സമ്പാദകൻ : നാഗിരേഡ്ഡി

അമ്പിളി അമ്മാവനിലെ കഥകൾ പണ്ഡിതനും പാമരനും, ഭരണീയർക്കും ഭരണാധികാരികൾക്കും കലാലോകം കലാലോകം, ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനും കൃഷി വലനും, ഒന്നുപോലെ ആലോചനാമൃതവും അവയിലെ തത്വങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ കൊള്ളാവുന്നവയുമാണെന്നുള്ള വസ്തുത ചിന്താശീലർക്കു മനസ്സിലാകും. വേതാള കഥ വാഗ്ദാന പ്രാധാന്യത്തിനും, ഗംഗാമാതാവ് എന്ന കഥ നമ്മുടെ അനാചാരങ്ങളിലേക്കും, 'അധർമ്മശാല' നമ്മുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥശൃംഗാരങ്ങളുടെ അതിരുകടന്ന ധനകാഷ്ടയിലേക്കും, 'വിരുന്ന' അനാവശ്യമായ ആഡംബരഭ്രമത്തിലോടും, ഇല്ലാത്ത അനന്തസ്സ് ഉണ്ടെന്നു പ്രദർശിപ്പിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തിലോടും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. അപരാധിയിലെ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ അനുഭവം മറ്റൊർക്കും ഉണ്ടാകാതിരിക്കട്ടെ. കൃതജ്ഞതയിലെ ജയപ്രഭു മാനവസമുദായത്തിനാകമാനം ഒരു നല്ല ഉദാഹരണമാണ്.

പുസ്തകം 15.

മാർച്ച് 78

ലക്കം 3

റോപ്രതി രൂ. 1-25

ഒരു വർഷം രൂ. 15-00

CHITRA

संश्रुत्य शैव्य इवेनाय
 स्वां तनुं जगतीपतिः
 प्रदाय पक्षिणे, राजन्,
 जगाम गति मुत्तमाम्

॥ १ ॥

[രാജൻ, ശിബിയെന്ന രാജാവ് (വാഗ്ദാനം നൽകിയതിനാൽ) തന്റെ ശരീരം പര
 ത്തിന് സമർപ്പിച്ച ഉത്തമ ലോകം പുകി.]

तथा ह्यलर्कं स्तेजस्वी
 ब्राह्मणे वेद पारगे
 याचमाने स्वकी नेत्रे
 उद्धृत्य सुमना ददौ

॥ २ ॥

[അതുപോലെ അലകെന്ന മഹാനഭാവൻ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം
 തന്റെ രണ്ടു കണ്ണുകളും ദാനം ചെയ്തു.]

सरितां तु पति स्स्वल्पां
 मर्यादां सत्य मन्वितः
 सत्यानुरोधा त्समये
 स्वां वेलां नाति वर्तते

॥ ३ ॥

[സമസ്ത നദികളുടേയും അധിപതിയായ സമുദ്രം വാക്കുകൊടുത്തതിനാൽ ഒരി
 കലം സമുദ്രതീരം കടക്കുന്നില്ല.]

കാകോലുകീയം

ശ്രരാക്ഷൻ പറഞ്ഞ ശിബിചക്രവർത്തിയുടെ കഥ കേട്ടശേഷം അരിമർദ്ദൻ ദീപ്താക്ഷന്റെ അഭിപ്രായമായ് രായ്ത്ത. ദീപ്താക്ഷൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ട ‘‘മനംമാറും സംഭവിച്ച നമ്മുടെ ശത്രുവായ കാക്കയുടെ സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് ഉചിതമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. പുരാതനകാലത്തു് ഒരു വൃദ്ധന്റെ യുവതിയായ പത്നിയുടെ അനുഭവമനുസരിച്ചു കള്ളനെക്കൊണ്ടും ഉപകാരമേ ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ.’’

‘‘അതെന്തു കഥയാണ്?’’ അരിമർദ്ദൻ തിരക്കി. ഉടനെ ദീപ്താക്ഷൻ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ‘‘പണ്ടു പണ്ടു് കാമാതുരനെന്ന ഒരു വൃദ്ധനായ വ്യാപാരിയുണ്ടായിരുന്നു. നാല്പതുവയ്ക്കും അയാളോടൊപ്പം ജീവിച്ചിട്ടു് അയാളുടെ പത്നി ചരമമടഞ്ഞു. എന്നാൽ അടുത്ത ദിവസം തന്നെ അയാൾ പത്നി നാറുവയസ്സുള്ള ഒരു യുവതിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. വ്യാപാരി പെൺകുട്ടി

യുടെ മാതാപിതാക്കൾക്കു് വേണ്ടു വോളം ധനം നല്കി. എന്നാൽ പെൺകുട്ടി വളരെ സങ്കടപ്പെട്ടു. അവൾക്കു് വൃദ്ധനെ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാളുടെ ആലിംഗനം അവൾക്കു് സ്വീകാര്യമല്ല.

ഒരു ദിവസം രാത്രി ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. പതിവു പോലെ അവൾ ഭർത്താവിന്റെ കാൽക്കൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആജ്ഞാബാഹുവായ ഒരു കള്ളൻ വീട്ടിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അതുകണ്ടു് യുവതി ഭയപ്പെട്ടു് തന്റെ ഭർത്താവിനെ കെട്ടി പിടിച്ചുകൊണ്ടു് കിടന്നു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ ആ സംഭവം വൃദ്ധനെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തി.

വ്യാപാരി വിചാരിച്ചു ‘‘ഇന്നുവരെ നടക്കാത്ത ഒരു സംഭവം ഇന്നു് നടന്നിരിക്കുന്നു. ഇവൾ എന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്യാനെന്നാണ് കാരണം?’’ ഇപ്രകാരം കരുതി അയാൾ വീട്ടിനു ചുറ്റും

പരിശോധിച്ചു. അപ്പോൾ ഒരു മൂലയിൽനിന്ന കള്ളനെ വ്യാപാരി കണ്ടു.

വ്യാപാരി കള്ളനോടു ചോദിച്ചു. "മോനേ! ഇന്നുവരെ എന്റെ സാമീപ്യംപോലും വെറുത്തിരുന്ന എന്റെ പത്നി ഇന്ന് നീ കാരണം എന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നിനക്കെന്തുവേണമെങ്കിലും എടുത്തുകൊണ്ടു പോകാം!"

വ്യാപാരിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടു കള്ളന്റെ മനസ്സുമാറി. അയാൾ പറഞ്ഞു "സ്വാമീ, എനിക്ക് അങ്ങയുടെ വീട്ടിൽനിന്ന ഒരു കടുകുപോലും വേണ്ട. ഞാൻ നിമിത്തം അങ്ങേയ്ക്ക് ഒരു വലിയ സംഗതി നടന്നതിൽ ഞാനങ്ങേയറ്റം സന്തോഷിക്കുന്നു. വീണ്ടും അങ്ങയുടെ പത്നി അങ്ങയെ ആലിംഗനം ചെയ്യാൻ വിസ

മ്മതിക്കുന്ന ദിവസം ഞാൻ വരാം." ഈ കഥ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചശേഷം അരിമട്ടന്നൻ വക്രനാസന്റെ അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞു. അപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു "രാജൻ, ഈ കാക്കയെ വധിക്കാൻ പാടില്ല. നേതാവിൽ അസന്തുഷ്ടനായ ഒരുവന്റെ സഹായം നമുക്ക് പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കും. ബ്രാഹ്മണന്റെയും രാക്ഷസന്റെയും കഥ അതിനുദാഹരണമല്ലേ?"

"ഓ! അതെന്തു കഥയാണ്?" അരിമട്ടന്നൻ ചോദിച്ചു. ഉടനെ വക്രനാസൻ പറഞ്ഞു "ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ദരിദ്ര ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായിരുന്നു. യാചിച്ചു കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടുതാൾ ഉപജീവനം കഴിച്ചുവന്നു. വെയിൽ, മഞ്ഞു, മഴ വിശപ്പ് എന്നിവ അയാളുടെ കൂടെപ്പിറപ്പുകളെപ്പോലെയാണി."

ഒരു ദിവസം ഒരു ധനികൻ തന്റെ പിതാവിന്റെ മരണാനന്തരം പുണ്യലോക പ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഒരു പശുവും രണ്ടു പശുക്കുട്ടികളേയും ദാനം ചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണൻ കന്നുകാലികൾക്ക് നല്ലതുപോലെ ആഹാരം നൽകി. കന്നുകുട്ടികൾ കാലക്രമേണ നല്ല രണ്ടു പശുക്കളായി വളർന്നു.

ഒരു കള്ളൻ ആ രണ്ടു പശുക്കളെയും നോട്ടമിട്ടു. അവയെ എങ്ങനെയും അപഹരിക്കാൻ തന്നെ അവൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ ബ്രാഹ്മണ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുന്നവഴിയിൽ ഒരു രാക്ഷസിയെ കണ്ട് അവൻ ചോദിച്ചു “നിങ്ങളാരാണ്? എന്തിനിവിടെ വന്നു.”

“ഞാൻ രാക്ഷസിയാണ്. ഈ വീട്ടിൽ വസിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനെ കൊന്നുതിന്നാൻ വന്നതാണ്. ആകട്ടെ നിങ്ങളാരാണ്?” രാക്ഷസി ചോദിച്ചു. അതിനു കള്ളന്റെ മറുപടി “ഞാൻ ഒരു കള്ളനാണ്. ബ്രാഹ്മണന്റെ പശുക്കളെ മോഷ്ടിക്കാനാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്.”

രണ്ടുപേരുമായി ബ്രാഹ്മണഗൃഹത്തിലെത്തി ഒരിടത്തു ഒളിച്ചിരുന്നു കാര്യം

സാധിക്കാൻ അവർ കാത്തിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ ഉറങ്ങിയ ഉടനെ രാക്ഷസി അയാളെ ഭക്ഷിക്കാൻ എഴുന്നേറ്റു. ഇതുകണ്ട് കള്ളൻ രാക്ഷസിയോടു പറഞ്ഞു “നിങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണനെ ഭക്ഷിക്കാൻ പിടിക്കുമ്പോൾ ബഹളമുണ്ടാകും. അതിനാൽ ആദ്യം ഞാൻ പശുക്കളെ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു പോകട്ടെ.”

“ഇല്ല ആദ്യം ഞാൻ ബ്രാഹ്മണനെ ഭക്ഷിക്കും. നിങ്ങൾ പശുക്കളെ അഴിച്ചുകൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ അവയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണരും.”

രണ്ടുപേരും ഇപ്രകാരം തർക്കിച്ചു തുടങ്ങി. ബഹളം കേട്ടു ബ്രാഹ്മണൻ എഴുന്നേറ്റു.

“ബ്രാഹ്മണാ, രാക്ഷസി നിങ്ങളെ വധിക്കാൻ വന്നതാണ്” കള്ളൻ.

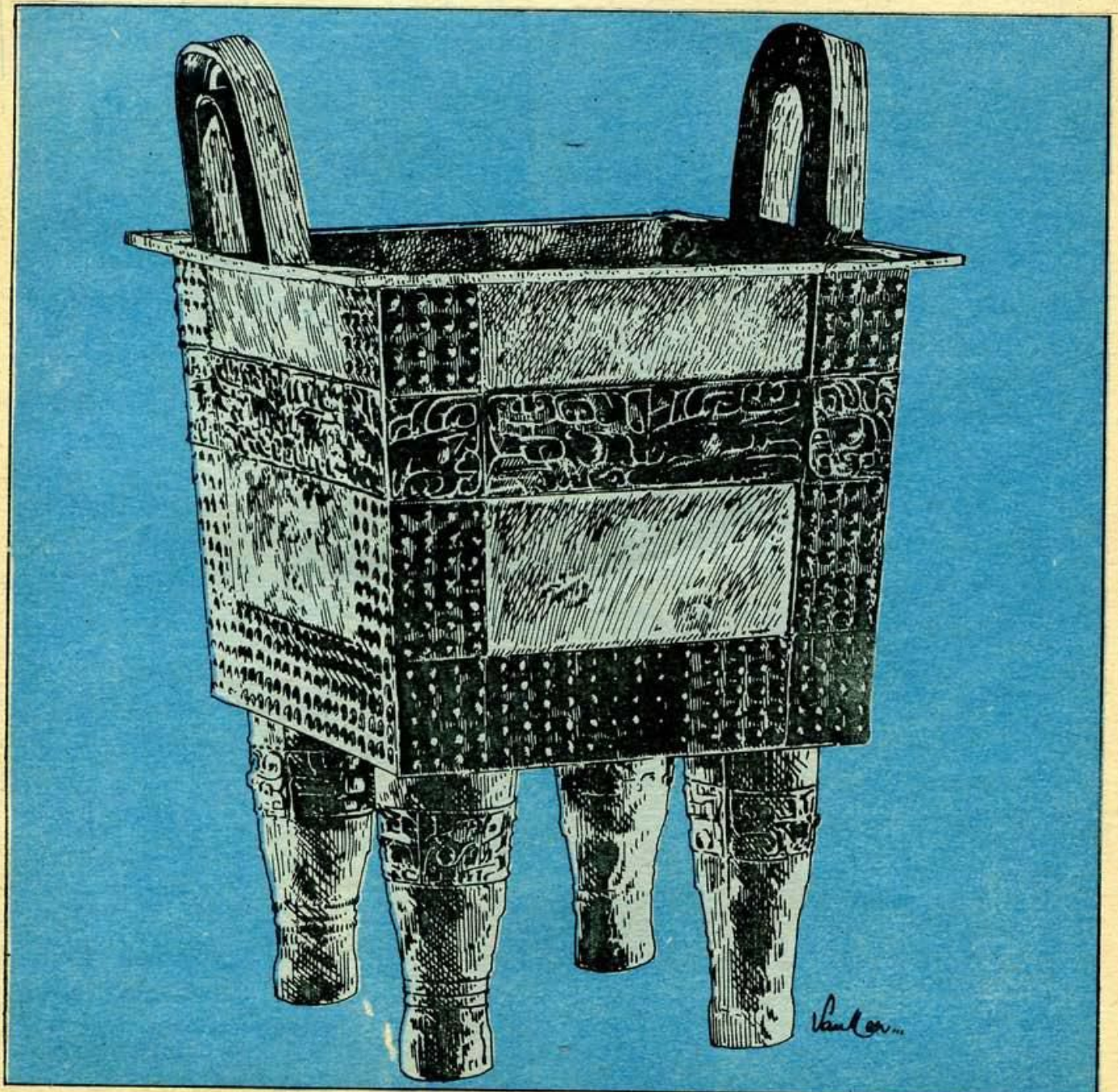
“ബ്രാഹ്മണാ, ഈ കള്ളൻ നിങ്ങളുടെ പശുക്കളെ മോഷ്ടിക്കാനാണ് വന്നത്!” രാക്ഷസിയും വിട്ടില്ല.

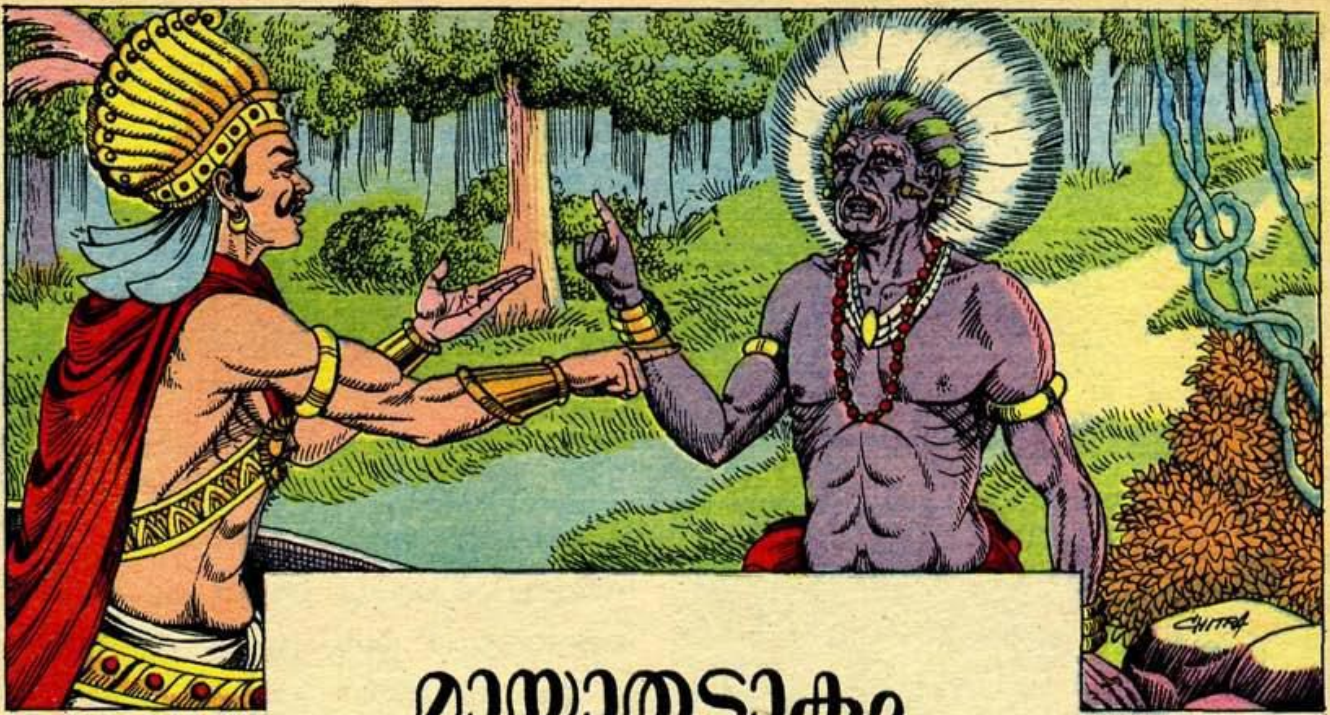
ബ്രാഹ്മണൻ മന്ത്രോച്ചാരണം നടത്തി രാക്ഷസിയെ ഓടിച്ചു. അയാൾ പക്കത്തുള്ളവരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി അയാൾ കള്ളനെ പിടിച്ചു കെട്ടി.

പ്രാചീനകാലത്തെ ശിലകല

ഏകദേശം പത്തു വർഷത്തെ ഖനന ഫലമായി ചൈനയിൽ BC 16-14 നീടക്ക് അടിമ സമുദായത്തിന്റെ സംസ്കാരം എത്രമാത്രം പരന്നിരുന്നുവെന്ന് പ്രകടമായി. ഓട്ട കൊണ്ടുള്ള പാത്രങ്ങളുടെ ഉപയോഗം ഉച്ചഘട്ടത്തിലായിരുന്നു. ഇവയിൽ പാനപാത്രങ്ങൾ പാചകപാത്രങ്ങൾ, പൂജാപാത്രങ്ങൾ എന്നിവയുമുണ്ട്. ഭൂരിപക്ഷം പാത്രങ്ങളിലും അവയുടെ ഉടമസ്ഥന്റേ പേരോ അടിമകളുടെ യജമാനന്റെ പേരോ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ ചിത്രത്തിൽ 'ടാങ്' എന്ന പാത്രമുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഉയരം 100 സെന്റിമീറ്ററാണ്. ഭാരം 82.4 കിലോയും.

മായാതടാകം

25

[ആകാശത്തിൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അരയന്നരഥത്തിൽനിന്നും തെറിച്ചുവീണ മായാതടാകേശ്വരൻ, നരഭോജികളായ കറെപ്പേർ ജലം തിളപ്പിക്കാനായി തയ്യാറാക്കിവെച്ചിരുന്ന, ഒരു വലിയ വീപ്പയിലാണ് വീണത് രഥത്തിൽ തന്നോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നവരെപ്പറ്റി മായാതടാകേശ്വരൻ നരഭോജികളോടു സംസാരിച്ചു. അവരെ അന്വേഷിച്ചു നടന്നപ്പോൾ ഒരിടത്തു അവർ സത്വത്തിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കാനിടയായി. ശേഷം....]

“മഹാകാലാ ശരണം.” എന്ന സത്വത്തിന്റെ വിളികേട്ട് മായാതടാകേശ്വരൻ പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞുനിന്നു നാലുചുറ്റും കണ്ണോടിച്ചു. അയാൾ ആകെ പരിഭ്രാന്തനായി. ഇതുകണ്ട് പൂജാരിയായ ഗണാചാരിയും നരഭോജികളായ നാലുപേരും ശബ്ദം കേട്ടു ഭിക്കിലേക്കോടി.

മായാതടാകേശ്വരൻ സന്ദർഭം അറിഞ്ഞ് സ്വയം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട്

ഗണാചാരിയോടു പറഞ്ഞു “നിങ്ങൾ ഉടനെ അനുചരന്മാരെ മടക്കിവിളിക്കൂ, അതിൽ കാര്യമുണ്ട്. ആ ശബ്ദം മഹാകാലന്റെ ഭക്തന്മാർതാണ്. അയാളുടെ മന്ത്രതന്ത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ നിങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങളൊന്നും വിലപ്പോകുകയില്ല.”

ഉടനെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഗണാചാരി അറിയിച്ചു “നരഭോജികളായ ഞങ്ങളെ ഇത്തരം മന്ത്രതന്ത്രാഭി

‘അമ്പിളി അമ്മാവൻ’

കൾക്കൊന്നും കീഴ്പ്പെടുത്താൻ സാധ്യമല്ല. വനഭവന്റെ കാര്യം കൊണ്ട് ഒരു മനുഷ്യനെക്കൂടി ഞങ്ങൾക്കു ആഹാരമായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു!”

ഗണാചാരി ഇതു പറഞ്ഞുതീരുന്നതിനു മുമ്പ് കുന്തങ്ങളുമേന്തി മുന്നോട്ടോടിപ്പോയ നരഭോജികളായ നാലു അനചരന്മാർ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് മടങ്ങിവന്ന് ഗണാചാരിയുടെ മുമ്പിൽ വീണ് യേവിഹലരായി പറഞ്ഞു “പൂജാരി, നമുക്ക് ആപത്തു അടുത്തിരിക്കുന്നു. ആനയെപ്പോലുള്ള ഒരു മനുഷ്യക്കുരങ്ങിന്റെ പുറത്തു യമഭൂതനെപ്പോലെ ഒരാൾ വരുന്നു. അയാളാണ് ‘മഹാകാലാ ശരണം!’ എന്നു വിളിച്ചത്.”

ഇപ്രാവശ്യം തടാകേശ്വരനും ഗണാചാരിയും ഒപ്പം യേപ്പെട്ടു. മരക്കൂട്ടങ്ങൾക്കിടയിൽനിന്നു ശുലം മുന്വോട്ടുകാണിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യക്കുരങ്ങിന്റെ പുറത്തുകയറി തങ്ങളുടെ നേരെ പാഞ്ഞു വരുന്ന സത്വത്തിനെക്കണ്ടപ്പോൾ ഗണാചാരിയുടെ ജീവൻ പറന്നുപോകുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി.

“നാം ഉടനെ ഇവിടെനിന്നും ഓടിപ്പോകുന്നതാണുചിതമെന്നു തോന്നുന്നു. നിങ്ങളിൽ ഒരാൾ ഉടനെ ശേർസിംഹന്റെയടുക്കൽ ഓടിച്ചെന്ന് വിവരമായിക്കൂ! ഇവന്റെ കൈയിൽപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ നരഭോജികളുടെ വംശം നശിച്ചതു തന്നെ! ഇവനിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ എന്തെങ്കിലും ഉപായം ഉടനെ ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. താമസിച്ച് നമ്മുടെ വംശനാശം നിശ്ചയമാണ്. ഓമ്മായിരിക്കട്ടെ!” എന്നു പറഞ്ഞു പൂലൻ ഗണാചാരി പുറകോട്ടോടി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു.

സത്വം വീണ്ടു വിളിച്ചു “മഹാകാലാ ശരണം!” അയാൾ ഓടിരക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ച നരഭോജികളുടെയടുക്കൽ ചെന്നു ഭീഷണിപ്പെടുത്തി “നിങ്ങളിലാരെങ്കിലും അനങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചാൽ നിങ്ങളെ ഈ മനുഷ്യക്കുരങ്ങിന്റെ ആഹാരമാക്കിത്തീർക്കാൻ എനിക്കു യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടാകുകയില്ല. ഒ! പറയുവിൻ വേഗം, നിങ്ങളിവിടെ എന്തു ചെയ്യുന്നു? കാഞ്ചനമാല എന്ന രാജകുമാരി

ഇവിടെയെവിടെയോ ആണ് രഥത്തിൽനിന്നും വീണത്. നിങ്ങളാരെങ്കിലും അവരെ കാണുകയുണ്ടായോ?"

സത്വം പറഞ്ഞതൊന്നും ഗണാചാരിക്കോ അനുചരന്മാർക്കോ മനസ്സിലായില്ല. ഗണാചാരി എന്തോ ആലോചിക്കുന്നതുപോലെ ഭാവിച്ചുകൊണ്ട് മരക്കൊമ്പുകൾക്കിടയിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന മായാതടാകേശ്വരനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറഞ്ഞു "ഞങ്ങളുടെ വനദേവൻ ഞങ്ങൾക്ക് ആഹാരമായി ഒരു മനുഷ്യനെ അയച്ചുതന്നു. അതാ ഇരിക്കുന്നു ആ മനുഷ്യൻ. നിങ്ങളുടെ രാജകുമാരിയുടെ കാര്യം ഞങ്ങൾക്കറിയാകയില്ല. താങ്കൾ ദയവായി അയാളോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയാലും!"

നരഭോജികൾ രക്ഷപ്പെടാതിരിക്കാൻ കരുതലോടെ അവരെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സത്വത്തിനു അതുവരെ മരത്തിനു മുകളിലേക്കു നോക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ അയാൾ മരത്തിനു മുകളിലേക്കുനോക്കിയപ്പോൾ എന്തൊരാശ്ചര്യം! മായാതടാകേശ്വരൻ! "ഓഹ! തലയോടുപോലെയുള്ള കിരീടം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന നീ മായാതടാകേശ്വരനല്ലേ? എടോ, നീ മഹാശക്തിശാലിയാണെന്നാണല്ലോ ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നീ വെറും ഭീരുവിനെപ്പോലെയാണല്ലോ കാണപ്പെടുന്നത്. കള്ളനെപ്പോലെ ഇവിടെനിന്നും ഓടിരക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഇതാ ഈ ശുലത്തിൽ

കുത്തിയെടുത്ത് നിന്നെ ഇവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചിടും, ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ!"

സത്വത്തിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ മായാതടാകേശ്വരനെ കോപാകുലനാക്കി. സത്വത്തെ ആക്രമിക്കാനെന്നോണം അയാൾ കൈ, വാൾപ്പിടിയിൽ വെച്ച് വാൾ ഊരിയെടുക്കാൻ ഭാവിച്ചു. എന്നാൽ വീണ്ടും സ്വയം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടെന്നപോലെ മായാതടാകേശ്വരൻ പറഞ്ഞു "നിന്റെ രൂപവും ഭാവവും കണ്ടാൽ നീ ഒരു മന്ത്രവാദിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ നിന്റെ മന്ത്രമൊന്നും എന്റെയടുക്കൽ ചെലവാകുകയില്ല. നിന്നെപ്പോലെയുള്ള ക്ഷുദ്രജീവികളോടു ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്യാറുമില്ല. നിന്റെ പ്രസംഗം നിറുത്തിയിട്ടു വന്നവഴിക്കു

പോകുന്നതാണ് നിനക്കു നല്ലത്!''
 ''ഞാനാണു സത്വം! മഹാകാലന്റെ ഭക്തനാണു ഞാൻ. നിന്റെ അടിമ കളെപ്പോലെയുള്ള സേവകരെല്ലാവരും ഞങ്ങളുടെ അധീനത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞു. അവരെ രാജകുമാരിയെക്കണ്ടു പിടിക്കാൻ ഞാൻ അയച്ചിരിക്കുകയാണ്. വേണമെങ്കിൽ അവരെ ഞാൻ തിരിച്ചു വിളിക്കാം. അവരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ നീ തയ്യാറാണോ?'' എന്നു പറഞ്ഞു സത്വം ഉറക്കെ വിളിച്ചു ''എടാ ജലരാക്ഷസാ, ഇവിടെവാ, എവിടെയാണ് നീ? നിന്റെ വംശശത്രുവായ മായാതടാകേശ്വരൻ ഇതാ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ട്! നിന്റെ ശക്തിയെന്താണെന്ന് ഇവനു കാണിച്ചുകൊടുക്ക!'' ഇതിനു മറുപടിയായി സത്വത്തിന്റെ സേവക

നായ ജലരാക്ഷസൻ അലറിക്കൊണ്ടു മുമ്പോട്ടു കുതിച്ചുപാടി. കൈകൾക്കൊട്ടിക്കൊണ്ടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു ''ആ ഭഷ്ടൻ എവിടെ? ഞാനവനെ ഈ ഗർഭകൊണ്ടു അടിച്ചുപതയ്ക്കും! ദയവായി ഞാൻ വന്നെത്തുന്നതുവരെ അവൻ രക്ഷപ്പെടാതെ നോക്കിക്കൊള്ളണം.''

അതിവേഗം ഓടി അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന ജലരാക്ഷസനെ തടഞ്ഞുനിറുത്തിക്കൊണ്ടു മരക്കൂട്ടങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നും മകരകേതു ജലവീരനുമായി പെട്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ജലവീരൻ തുമ്പിക്കൈയുയർത്തി ജലരാക്ഷസനെ പിടികൂടാൻ ശ്രമിച്ചു. പെട്ടെന്നു പിമ്പോട്ടു മാറി ജലരാക്ഷസൻ ഗർഭകൊണ്ടു ജലവീരന്റെ മസ്തകത്തിൽ അടിച്ചു. ഇതു കണ്ടു മകരകേതു

അലറി “എടാ, ജലരാക്ഷസാ, നിന്നെയിതാ ഇപ്പോൾ തന്നെ യമലോകത്തേക്കയച്ചേക്കാം.” എന്നു പറഞ്ഞു ജലരാക്ഷസന്റെ കണ്ഠം ലക്ഷ്യമാക്കി കത്തി എറിഞ്ഞു. ഉന്നംതെറി കത്തി രാക്ഷസന്റെ തോളിൽ ചെന്നുപതിച്ചു.

നരവാ നരന്റെ തോളിലിരുന്നു കൊണ്ടിരുന്നില്ല. ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സത്വം കലികൊണ്ടു തുളളി. തന്റെ സേവകനെ ആക്രമിച്ചതുകണ്ടു് അയാൾ ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു “ജയശീലൻ എന്നെപ്പറ്റി എന്തു വേണമെങ്കിലും വിചാരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, ഞാനീ മായാ തടാകേശ്വരനെയും മകരകേതുവിനെയും കൊന്നല്ലാതെ അടങ്ങുകയില്ല.” എന്നുപറഞ്ഞു വാനരനെ ഇളക്കി.

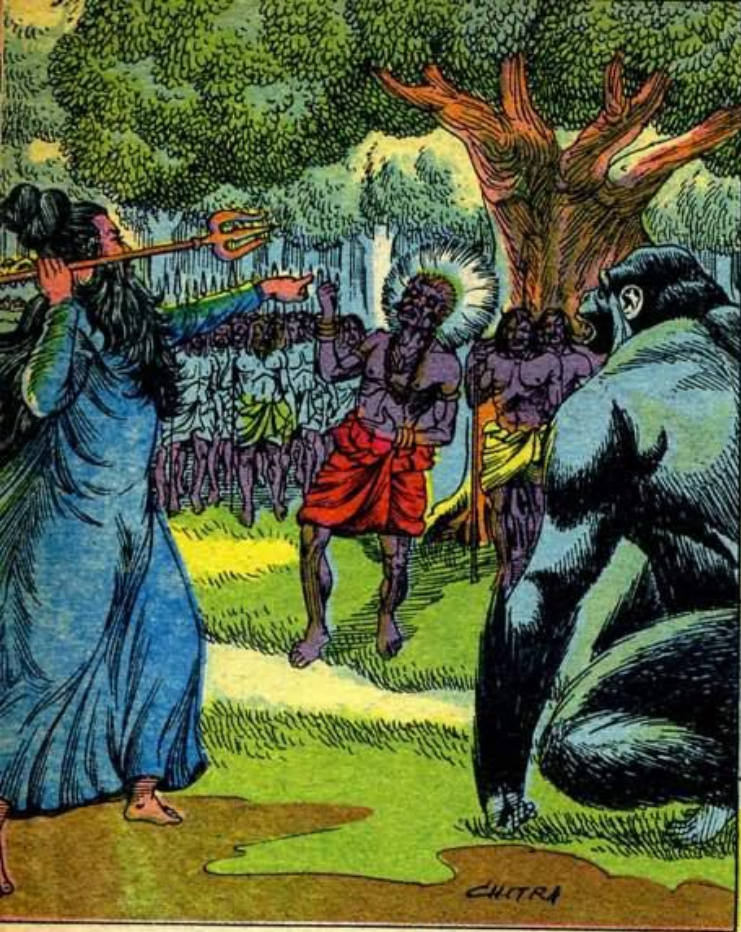
പെട്ടെന്നു് സത്വത്തിനു ചുറ്റും കൈകൊട്ടുന്ന ശബ്ദവും ചൂളം വിളിയും കേൾക്കുകയായി. സത്വം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു തല ഉയർത്തിനോക്കിയപ്പോൾ വൃക്ഷങ്ങൾക്കിടയിൽ അസംഖ്യം നരഭോജികൾ വന്നെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവരിൽ തലവനായ ശേർസിംഹൻ കന്തം ഉയർത്തി മുമ്പോട്ടു കുതിച്ചു് ഗണാചാരിയോടായി പറഞ്ഞു “പുജാരി, ഒന്നിനുപകരം അനേകം മനുഷ്യരെ നമുക്കു് വനഭവൻ ആഹാരമായി അയച്ചുവെങ്കിൽ അതിലാശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. ഭഗവാൻ വനഭവൻ ഭക്തന്മാരുടെ കല്പവൃക്ഷമാണു്. ഭഗവാനേ അങ്ങു് ഞങ്ങളെ രക്ഷിച്ചു്.”

സത്വം ശേർസിംഹന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവന്റെ അനൗചരന്മാർ

ആഘാതപൂർവ്വം ശേർസിംഹനെ അനുഗമിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്തായാലും താൻ ആപത്തിൽപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞുവെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ സത്വം മനുഷ്യക്കുരങ്ങിനെ മകരകേതുവിന്റെയടുക്കലേക്കയച്ചു.

മകരകേതു, മുറിവേററ ജലവീരനെ ആശ്വാസിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ജലവീരൻ ഉടനെ അവിടെനിന്നും പുറപ്പെടാനുള്ള ഭാവമായി. ദൂരെനിന്ന മായാതടാകേശ്വരനോടു മകരകേതു പറഞ്ഞു “മായാതടാകേശ്വരാ, അങ്ങു് ഈ ജലവീരന്റെ പുറത്തു് സവാരി ചെയ്താലും! ഈ സത്വം ഒരു ആവേശക്കാരനാണെങ്കിലും വളരെ ഉദാരമനസ്സാണെന്നാണു്. വൈദ്യഭവനം ജയശീലനും വളരെ വേഗം ഇവിടെ

“നിന്റെ മുറിവു അത്ര സാരമുള്ളതല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. ആദ്യം നീ ഗദ കൈയിലെടുക്ക്.” എന്നു ജലരാക്ഷസൻ നിർദ്ദേശം നല്കിയിട്ടു മകരകേതുവിനോടു ചോദിച്ചു “മനസ്സിലായോ, ഇപ്പോൾ ആരുനിമിത്തം ആപത്തുണ്ടായെന്നു?”

“ഈ മനുഷ്യഭോജികൾ, അവരുടെ ഭഗവാനാണ് നമ്മെ ഇവർക്ക് ആഹാരമായി ഇങ്ങോട്ടയച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ആദ്യം നാം ഇവരിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടണം.” വാൾ പിടിയിൽ കൈവെച്ചുകൊണ്ട് മകരകേതു അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

“മകരകേതു! ഞാൻ ഒരു കാര്യം പറയാം. കനകാക്ഷരാജാവിന്റെ സന്താനങ്ങളെ രക്ഷപ്പെടുത്തി അവരെ കനകാക്ഷരാജാവിനെ ഏല്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പു നരഭോജികൾക്കാഹാരമായിത്തീരാൻ ഞാനും ജയശീലനും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഈ മൃഗസദൃശരായ മനുഷ്യരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കാം. ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കാൻ അവർ കൂട്ടാക്കാത്ത പക്ഷം, സ്രീകളെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും മാറിനിറുത്തിയിട്ട് മറുളളവരെയെല്ലാവരെയും ഒരുമിച്ചു ഞാൻ അരിഞ്ഞുകളയും.” സത്വം ആവേശഭരിതനായി പറഞ്ഞു.

ഗണാചാരി അതുവരെ കണ്ണടച്ചു ധ്യാനത്തിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നുവായാഞ്ഞി ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു “എന്റെ വനഭവോ!”

വന്നെത്തുന്നതാണ്.” നദീതടത്തിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളൊന്നും മായാതടാ കേശവരനറിയാമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ മകരകേതു പറഞ്ഞതൊന്നും അയാൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാലും ജലവീരന്റെ പുറത്തു സഞ്ചരിച്ചാൽ ആപത്തിൽ നിന്നെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടാമല്ലോ എന്ന സമാധാനത്തിൽ അയാൾ ജലവീരന്റെ നേക്കു നടന്നു. ഇതിനിടയിൽ മകരകേതുവിന്റെ ആക്രമണത്തിൽ മുറിവേറ്റ ജലരാക്ഷസൻ ആൽവൃക്ഷനാരിന്റെ സഹായത്താൽ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. അല്പനേരം കഴിഞ്ഞു സത്വത്തെക്കണ്ടു നീരസമായി ചോദിച്ചു “യജമാനേ! എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു പറയൂ!”

എന്നിട്ടു വീണ്ടും തുടർന്നു “വിശപ്പ്!”
 വനദേവനാൽ ഞങ്ങൾക്കാഹാരമായി
 അയക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യ, എന്തിനാണി
 പ്രകാരം നോക്കിനില്ക്കുന്നത്? ഒ...!
 നടക്കു്, ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു്! ആദ്യം
 ദേവൻ നിവേദ്യം അർപ്പിച്ചിട്ടുവേണം
 ഞങ്ങൾക്കാഹാരം കഴിക്കാൻ.”

സത്വം അല്പംപോലും സങ്കോചം
 കൂടാതെ ശുദ്ധമുയർത്തി പറഞ്ഞു “എടാ
 നരക്ഷി! നിനക്കു അബദ്ധം പിണ
 ണ്തിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ ആരാലും
 നിങ്ങൾക്കു ആഹാരമായി അയക്ക
 പ്പെട്ടതല്ല. അരയന്നരഥത്തിൽനിന്നു
 മറിഞ്ഞുവീണ ഞങ്ങളുടെ വേണ്ടപ്പെട്ട
 വരെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയാണ്.
 നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വഴിക്കുപോകുന്ന
 താണു നല്ലതു്!” “അപ്പോൾ ഞങ്ങ
 ളുടെ വിശപ്പ് എങ്ങനെ തീർക്കും?

ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ആഴ്ച
 കളായി ആഹാരമില്ലാതെ വലഞ്ഞി
 രിക്കുകയാണ്” തലവൻ ശേർ
 സിംഹൻ തിളങ്ങുന്ന ശുദ്ധവും ചൂണ്ടി
 സത്വത്തിന്റെ നേരെ നീങ്ങി.

“ഞങ്ങളുടെ വനദേവൻ നിങ്ങളെയും
 മായാതടാകേശ്വരനെന്ന ഈ മനുഷ്യ
 നെയും ഞങ്ങൾക്കാഹാരമായി അയച്ചു
 തന്നതാണ്. അതെങ്ങനെ അസത്യ
 മാകും?” എന്നു പറഞ്ഞു ഗണാചാരി.

സത്വത്തിന്റെ നിദ്ദേശാനുസരണം
 മനുഷ്യക്കുരങ്ങ് ശേർസിംഹനെ രണ്ടു
 കൈകൊണ്ടു് പിടിച്ചു മുകളിലേക്കു
 യുയർത്തി. അപ്പോൾ മായാതടാകേശ്വ
 രനെ വഹിച്ചിരുന്ന ജലവീരൻ ഒരു
 ചാട്ടത്തിനു മുമ്പോട്ടുവന്നു് ഗണാചാ
 രിയെ തുമ്പിക്കൈകൊണ്ടു് ചുറ്റിയെ
 ടത്തു. കടുക്കിലകപ്പെട്ട തലവനും പൂജാ

രിയും നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അനുചരന്മാർക്കു നിദ്ദേശം നൽകി. “നമുക്കു ആഹാരമായ ഈ മനുഷ്യരെവിടരുത്! കന്തങ്ങൾക്കൊണ്ടു കത്തിയെടുത്തു എല്ലാത്തിനെയും കെട്ടിയിടുവിൻ!”

“ജലരാക്ഷസാ, എന്താണു നീ നോക്കിനില്ക്കുന്നത്! നിന്റെ ഗഭയുടെ ബലം ഇവരെ അറിയിക്കണ്ടേ?” എന്നു പറഞ്ഞു സത്വം ജലരാക്ഷസനെ ഇളക്കിവിട്ടു.

ജലരാക്ഷസൻ “സത്വമഹാരാജൻ വിജയിക്കട്ടേ!” എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു ഗഭയുയർത്തി മനുഷ്യക്ഷേപികൾക്കു നേരെ പാഞ്ഞു. വിശപ്പുകൊണ്ടു അന്ധരായ മനുഷ്യക്ഷേപികൾ ജലരാക്ഷസനെ നേരിട്ടു. ജലരാക്ഷസൻ അതിവേഗം ഗഭ ചലിപ്പിച്ചു.

ജലരാക്ഷസൻ തന്റെ ജീവനെപ്പോലും തുണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ടു പൊരുതുന്നതു കണ്ടു സത്വം “സബാഷ്”, ജലരാക്ഷസാ, നീയാണു യഥാർത്ഥ ധൈര്യശാലി. ഞാനിതാ നിന്റെ സഹായത്തിനായി വരുന്നു.” എന്നു പറഞ്ഞു മനുഷ്യക്കുരങ്ങിനെ

ക്കൊണ്ടു ശേർസിംഹനെ ദൂരെ വലിച്ചെറിയിച്ചു. “മഹാകാലാ ശരണം!” എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു അയാൾ ശൂലമുയർത്തി നരക്ഷേപികൾക്കു നേരെ മനുഷ്യക്കുരങ്ങനുമായി ഓടി.

ഇതിനിടയിൽ പത്തുഅശ്വാരോഹികൾ അതിവേഗം അവിടെയെത്തി. അവർ ആജ്ഞാസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു “നിന്തു! ഇതു കനകാക്ഷരാജാവിന്റെ ആജ്ഞ.”

അശ്വാരോഹികളുടെ ആജ്ഞ കേട്ടു സത്വവും മറ്റുള്ളവരും നിശ്ചലരായി ആശ്ചര്യപൂർവ്വം അവരെ നോക്കിനിന്നു. എന്നാൽ മായാതടാകേശ്വരൻ ഭയംകൊണ്ടു വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ പറഞ്ഞു “മകരകേതു! നാം ഉടനെ മായാതടാകത്തിലെത്തുന്നതാണു നല്ലതു.”

ഇതുകേട്ടു സത്വത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു “എടാ ഭൂഷാ! നിനക്കിവിടെനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ധൈര്യമുണ്ടോ?” എന്നു പറഞ്ഞു സത്വം മായാതടാകേശ്വരന്റെ നേർക്കു ശൂലം ഉയർത്തി. (തുടരും)

വാശാനം

വിക്രമാർക്കൻ മരത്തിൽ കയറി ശവമിറക്കി തോളിലിട്ടുകൊണ്ട് ശ്ശാണം ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ശവത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന വേതാളം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു “രാജൻ, അങ്ങു നല്കിയ വാക്കു പാലിക്കാൻ വേണ്ടിയാണോ ഇങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുന്നത്? എന്നാൽ ചില അസാധാരണ ചുരുപാടുകളിൽ ചിലപ്പോൾ വാക്കു പാലിക്കാൻ ചിലക്കു സാധിക്കാതെ വരുന്നു. അതിനാലാ ഹരണമായി മണിമേഖലയുടെ കഥ ഞാൻ പറഞ്ഞു തരാം. മനഃക്ലേശം മാറാനായി ആ കഥ കേൾക്കൂ!”

വേതാളം തുടർന്നു “പണ്ടു പണ്ടു” മാളവദേശവും പാഞ്ചാലദേശവും തമ്മിൽ കടുത്ത ശത്രുതയിലായിരുന്നു. മാളവദേശത്തിലെ രാജാവു വീരസേനൻ ജയസിംഹനെന്ന ഒരു പുത്രനുണ്ടായിരുന്നു. പാഞ്ചാലത്തിലെ രാജാവായ വിമലാദിത്യൻ മണി

വേതാളകഥകൾ

മേഖലയെന്ന ഒരു പുത്രിയും. അവൾ വിവാഹപ്രായമെത്തിയ സുന്ദരിയായ കന്യക. വിമലാദിത്യൻ മണിമേഖലയുടെ സ്വയംവരത്തിനുവേണ്ട ഏപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ട് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെയും രാജാക്കന്മാർക്കു ക്ഷണക്കത്തയച്ചു. അത്തന്നെ സരിച്ച മദ്ധ്യവയസ്സു്ക്കരായ പല രാജാക്കന്മാരും മണിമേഖലയുടെ സ്വയംവരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ചെന്നെത്തി.

വിമലാദിത്യൻ തന്റെ ശത്രു രാജ്യത്തിലെ രാജാവായ വീരസേനൻ മാത്രം ക്ഷണക്കത്തയച്ചില്ല. വീരസേനൻ അതു് അപമാനകരമായി തോന്നി. കാരണം, വീരസേനൻ മണിമേഖലയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

വീരസേനൻ ഉടനെ തന്റെ പുത്രൻ വിജയസിംഹനെ വിളിച്ചു നിർദ്ദേശിച്ചു “നീ ഉടനെ നമ്മുടെ സൈന്യവുമായി പാഞ്ചാലത്തിലെത്തി ആക്രമണം തുടങ്ങുക. വിമലാദിത്യനെ പരാജയപ്പെടുത്തി അയാളുടെ പുത്രിയെ തടവുകാരിയായി പിടിച്ചുകൊണ്ടു വരിക. ഞാൻ ആ കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.”

പിതാവിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു വിജയസിംഹൻ പാഞ്ചാലദേശം ആക്രമിച്ചു് വിജയം വരിച്ചു. എന്നാൽ വിമലാദിത്യൻ യുദ്ധക്കളത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു. രാജകുടുംബം മുഴുവനും തടവിലായി. വിജയസിംഹൻ മണിമേഖലയെ തന്റെയടുക്കൽ വിളിപ്പിച്ചു. അവളുടെ സൗന്ദര്യം കണ്ടു് അയാൾ അവളിൽ മോഹിതനായി.

രാജകുമാരൻ സ്വയം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു “രാജകുമാരി, എന്റെ പിതാവു താങ്കളെ വിവാഹം ചെയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ നാളെത്തന്നെ താങ്കൾ എന്നോടൊപ്പം പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറാകണം.”

മണിമേഖല വിജയസിംഹനോടു് മറുപടിയായി ഒന്നും പറയാതെ മൗനമായിനിന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞു അവൾ തന്റെ മാളികയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

വിജയസിംഹനെ മണിമേഖലയുടെ സൗന്ദര്യം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അയാൾക്കു അന്നു് ഉറക്കം വന്നില്ല.

അയാൾ തന്റെ ശയനമുറിയിൽ ഉലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ഒരു പരിചാരിക മണിമേഖലയുടെ ഒരു ലേഖനം കൊണ്ടുവന്ന് വിജയസിംഹന്റെ കയ്യിൽ നൽകി. അതിലിപ്രകാരം എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു “സ്വന്തം ധൈര്യവും ശക്തിയുംകൊണ്ടു പ്രാപ്തമാക്കിയ വസ്തു സാധാരണ വേറെ ആർക്കും ആരും ദാനം ചെയ്യാറില്ല.”

കത്തു വായിച്ചപ്പോൾ മണിമേഖല തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യാനാണാഗ്രഹിക്കുന്നതെന്ന് അയാൾ മനസ്സിലാക്കി. മുമ്പേ തന്നെ അയാൾ മണിമേഖലയിൽ തന്റെ ഹൃദയം അർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മണിമേഖലയുടെ മനസ്സുംകൂടി മനസ്സിലായതിനാൽ മണിമേഖലയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതാണുചിതമെന്നയാൾ തീരുമാനിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം അവർ മാളവരാജ്യത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടുകയാണ്. അതിനാൽ അന്നു തന്നെ അവരുടെ വിവാഹം സമംഗളം നടന്നു.

അന്നു രാത്രി വിജയസിംഹൻ പത്നിയെ കാണാൻ അവളുടെ ശയനമുറിയിൽ എത്തി. രതീഭേവിയെപ്പോലെ കാണപ്പെട്ട മണിമേഖല പെട്ടെന്ന് തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കത്തി വിജയസിംഹന്റെ നെഞ്ചിൽ കുത്തിയിറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

വിജയസിംഹൻ മണിമേഖലയുടെ കൈ പിടിച്ചു തിരിച്ചു. കഠാര നിലത്തുവീണു. അപ്പോൾ വിജയസിംഹൻ ചോദിച്ചു “നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അഭിനയിക്കുകയായിരുന്നു അല്ലേ? ആകട്ടെ, നീ എന്നെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടും എന്നെ

വധിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതെന്തിനാണ്?" ഉടനെ മണിമേഖല ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ മറുപടി നൽകി. "നാം പരാജയപ്പെട്ടാൽ അതിനു പ്രതികാരം ചെയ്യണമെന്ന് എന്റെ പിതാവു എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതു പാലിക്കാൻ ഞാൻ യത്നിച്ചു. എന്നാൽ ഞാൻ അങ്ങയെ പ്രേമിക്കുന്നുവെന്നത് അഭിനയമല്ല. അങ്ങ് എന്നെ എങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അതു പോലെ ചെയ്യാലും!"

വിജയസിംഹൻ ആലോചിച്ചിട്ടു ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തിയെന്നു തോന്നുമാറു അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയി. അതിനുശേഷം അയാളെപ്പറ്റി ഒരു വിവരവുമില്ല.

വേതാളം കഥ അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടു ചോദിച്ചു "രാജൻ, വിജയസിംഹൻ അവളെ വിട്ടു എവിടേക്കാണ് പോയത്? അവൾ വിജയസിംഹനെ വധിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടാണോ അപ്രകാരം ചെയ്തത്? അയാൾ സ്വന്തം രാജ്യത്തിലെങ്കിലും മടങ്ങിപ്പോകാമാ

യിരുന്നില്ലേ? ഈ സംശയങ്ങൾക്ക് സമാധാനം നൽകാത്തപക്ഷം നിങ്ങളുടെ തല ചിന്നഭിന്നമായിപ്പോകും!"

ഉടനെ വിക്രമാകൻ പറഞ്ഞു "വിജയസിംഹൻ മണിമേഖലയെ ഉപേക്ഷിച്ചതിൽ ദോഷമൊന്നുമില്ല. മണിമേഖലയുടെ കൈകൊണ്ട് വിജയസിംഹൻ മരണമടഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ അവൾ അനാഥയായിത്തീർന്നേനെ. വിജയസിംഹൻ അവിടംവിട്ടു പോകാൻ ഒരു കാരണം, മണിമേഖലയിൽനിന്നു അയാൾ ഒരു നല്ല പാഠം പഠിച്ചു. മണിമേഖല വിജയസിംഹനെ സ്നേഹിച്ചിട്ടും, തന്റെ പിതാവിന് നൽകിയ വാക്കു പാലിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. അതേസമയം വിജയസിംഹൻ മണിമേഖലയോടുള്ള പ്രേമം കാരണം പിതാവിനു നൽകിയ വാക്കു തിരസ്കരിച്ചു. അതാണ് അയാൾക്ക് സ്വന്തം നാട്ടിലേക്കുപോലും തിരിച്ചുപോകാൻ സാധിക്കാത്തത്."

രാജാവിന്റെ ഈ മറുപടി കേട്ടു വേതാളം ശവത്തോടെ മറഞ്ഞു വീണ്ടും മരത്തിൽ തൊങ്ങിക്കിടന്നു. (സങ്കല്പം)

ഗംഗാമാതാവ്

ശകാരിമഹാരാജാവു സാഹസിയും വിവേകിയുമായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണനായ ശകാരി തന്റെ രാജ്യസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ബ്രാഹ്മണരെത്തന്നെ അംഗങ്ങളായി നിയമിച്ചുവെങ്കിലും മന്ത്രിക്ഷത്രിയനായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന് ശത്രുയെന്നതു് ലവലേശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജീവിതത്തിൽ എന്തിനെപ്പറ്റിയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് യേശുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതു് 'വെള്ളപ്പൊക്കം' മാത്രമായിരുന്നു. എല്ലാ വഷവും സുന്ദരീനദിയിൽ മഴക്കാലത്തു് വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടാകുകയും രാജധാനിക്കു് കണക്കറ്റനാശനഷ്ടങ്ങളുണ്ടാകുകയും പതിവായിരുന്നു. വെള്ളപ്പൊക്കം നിയന്ത്രിക്കാൻ രാജാവു ചെല്ല എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ആ നഗരത്തിലെ ഒരു തോൽവ്യാപാരിയുടെ മകൻ ലോചനനെ പെട്ടെന്നു കാണാതായി.

ലോചനൻ മന്ത്രവിദ്യ പഠിക്കാൻ കാമരൂപദേശത്തിൽ പോയെന്നും, അതല്ല യന്ത്രവിദ്യ പഠിക്കാൻ അയാൾ കമ്മപുരദേശത്തിൽ പോയെന്നും ആളുകൾ പറഞ്ഞുപരത്തി. എന്തായാലും, പതിനഞ്ചു വഷങ്ങൾക്കുശേഷമാണു് ലോചനൻ മടങ്ങിയെത്തുകയുണ്ടായതു്. ഗാംഭീര്യവും തേജസ്സും തിളങ്ങുന്ന ലോചനന്റെ മുഖം ആരെയും ആകർഷിക്കും.

ലോചനൻ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ വീട്ടുകാർക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും അകമഴിഞ്ഞ സന്തോഷം തോന്നി. മറ്റുള്ളവർ അവനോടു വിവരമന്വേഷിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞതു് "എന്റെ അമ്മ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോകുന്നതു് ഞാൻ എന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണേണ്ടിവന്നു. അന്നു് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു, സുന്ദരീനദിയിലുണ്ടാകുന്ന വെള്ളപ്പൊക്കം എങ്ങനെയും നിയന്ത്രിക്കാൻ മാഗ്ഗും കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു്!" രാജാവിനോടിതിനെ

പ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യാനും ലോചനൻ തീരുമാനിച്ചു. അധഃകൃതനായ തോൽ വ്യാപാരിയുടെ പുത്രനാൽ വെള്ളപ്പൊക്കം നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യത്തിലിറങ്ങാൻ മഹാരാജാവു താല്പര്യം കാണിച്ചില്ല. അതിനാൽ അതിനെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും പ്രയോജനമില്ല. യാഥാസ്ഥിതികനായ രാജാവിന്റെ ഈ തീരുമാനം മറ്റു ബ്രാഹ്മണ മന്ത്രിമാരും സമ്മതിച്ചു.

എന്നാൽ പ്രധാനമന്ത്രിയായ ധർമ്മപാലൻ ബുദ്ധിമാനും സാഹസിയുമായിരുന്നു. അയാൾ ബുദ്ധിമാനും മൗനകുശലനുമായ ലോചനനെ രഹസ്യമായി കണ്ടുമുട്ടി വെള്ളപ്പൊക്കം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി.

“വെള്ളപ്പൊക്കം നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ധരിപ്പിക്കാൻ ഒരു ആലോചനായോഗം ചേരാൻ വല്ല മാർഗ്ഗമുണ്ടോ?” പ്രധാനമന്ത്രി ലോചനനോടന്വേഷിച്ചു.

“ഞാനതിനെപ്പറ്റി ഒന്നുകൂടി ആലോചിക്കാം..” ലോചനൻ മറുപടി നൽകി? ഒടുവിൽ പ്രധാനമന്ത്രി വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട രാജാവിനോടിക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി വിവരിച്ചു ലോചനനെ ദർബ്ബാനിൽ വിളിപ്പിക്കാൻ സമ്മതം വാങ്ങി. ലോചനൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിനു കഴിവുണ്ടോ എന്നു അറിയണമെന്ന രാജാവിനും ആഗ്രഹമുണ്ടായി.

രാജാവു ചോദിച്ചു “സുന്ദരീ നദി ദേവി ഇക്കാര്യത്തിൽ ലോചനനു അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ?”

“മഹാരാജൻ! തന്നിക്കതിനു കഴിവുണ്ടെന്നും നിറഞ്ഞ സഭയിൽ അതു തെളിയിക്കാമെന്നും ലോചനൻ പറയുന്നു!” മന്ത്രി അറിയിച്ചു.

രാജാവിന്റെ അവധാനപൂർവ്വമായ അനുവാദത്തോടെ ലോചനൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയത്തു് ദർബ്ബാനിലെത്തി. അയാളുടെ കയ്യിൽ ആറിഞ്ചു ഉയരവും, മൂന്നിഞ്ചു വ്യാസവുമുള്ള ഒരു ഡപ്പിയുണ്ടായിരുന്നു. അതു് അനേകം ദ്വാരങ്ങളുള്ള ഒരു അടപ്പുകൊണ്ടു് അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

“ഈ പെട്ടിക്കുള്ളിൽ ജലം നിറച്ചു ഒരു ദ്വാരമുള്ള അടപ്പുകൊണ്ടടച്ചശേഷം

തലതിരിച്ചു വച്ചാൽ ഭാരത്തിൽക്കൂടി ജലം പുറത്തുപോകണമല്ലോ? ഇതാ നോക്കൂ!” എന്നു പറഞ്ഞ് ലോചനൻ പെട്ടി തിരിച്ചുപിടിച്ചു. ഭാരത്തിൽക്കൂടി ജലം പുറത്തൊഴുകാൻ തുടങ്ങി.

അല്പനേരം കഴിഞ്ഞു ലോചനൻ ഉറക്കെ “ഗംഗാമാതാവേ! നില്ക്കൂ!” പെട്ടെന്ന് ജലധാരനിന്നു. വീണ്ടും ലോചനൻ ഗംഗാമാതാവേ വീണ്ടും ഒഴുകൂ!” പെട്ടെന്ന് പെട്ടിയിൽക്കൂടി ജലം പുറത്തു നിരന്തരം പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“ലോചനാ! നീ ധന്യനാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു രാജാവും ദർബാറിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരും ലോചനനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

അപ്രകാരം ലോചനൻ സുന്ദരീ നദിയിലെ വെള്ളപ്പൊക്കം നിയന്ത്രിക്കാൻ അനുവാദം ലഭിച്ചു. അവൻ നദിയുടെ ഉയർന്ന ഭാഗത്തു നിന്നും താഴോട്ടായി പല ഭാഗങ്ങളിൽ അണക്കെട്ടുകളുണ്ടാക്കി. പല പ്രദേശങ്ങളിലും ജലം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി പല

ശാഖാതടാകങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചു. അങ്ങനെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽനിന്നും രാജധാനിയെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയതിനും പുരമെ, വേനൽക്കാലത്തു വരച്ചയെ നേരിടാനായുള്ള ജലം സംഭരിക്കാനും അവൻ കഴിഞ്ഞു. ലോചനൻ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരനാണെന്നു പോലും കൂട്ടാക്കാതെ രാജാവു ലോചനനോടൊപ്പമിരുന്നു ആ ഹാരം കഴിക്കാൻപോലും മടിച്ചില്ല. ഭഗവാൻ എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ യാണു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന സത്യം എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കി.

പെട്ടിക്കുള്ളിലെ ജലം ലോചനൻ എങ്ങനെ നിയന്ത്രിച്ചു? പെട്ടിയുടെ അടിയിലും ഒരു ചെറിയ ദ്വാരമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ദ്വാരം ലോചനൻ തന്റെ കൈവിരൽകൊണ്ടു അടച്ചു പിടിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ ജലം പുറത്തുപോകുകയുണ്ടായില്ല, വിരൽ അല്പം അയച്ചപ്പോൾ ജലം ഒഴുകാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതല്ലാതെ അവിടെ അസാധാരണമായി ഗംഗാമാതാവിന്റെ അനുഗ്രഹമൊന്നുമില്ല.

തെരഞ്ഞെടുപ്പ്!

കുലീങ്കരാജാവു തന്റെ ദർബാർഗായകൻ രാമശർമ്മയുടെ സംഗീതം ഏകദേശമായി ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ശർമ്മയ്ക്ക് ഭ്രാന്തുപിടിച്ചു. അതിനാൽ രാജാവിന് വേറൊരു സംഗീത വിദ്യാനെ തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതായിവന്നു.

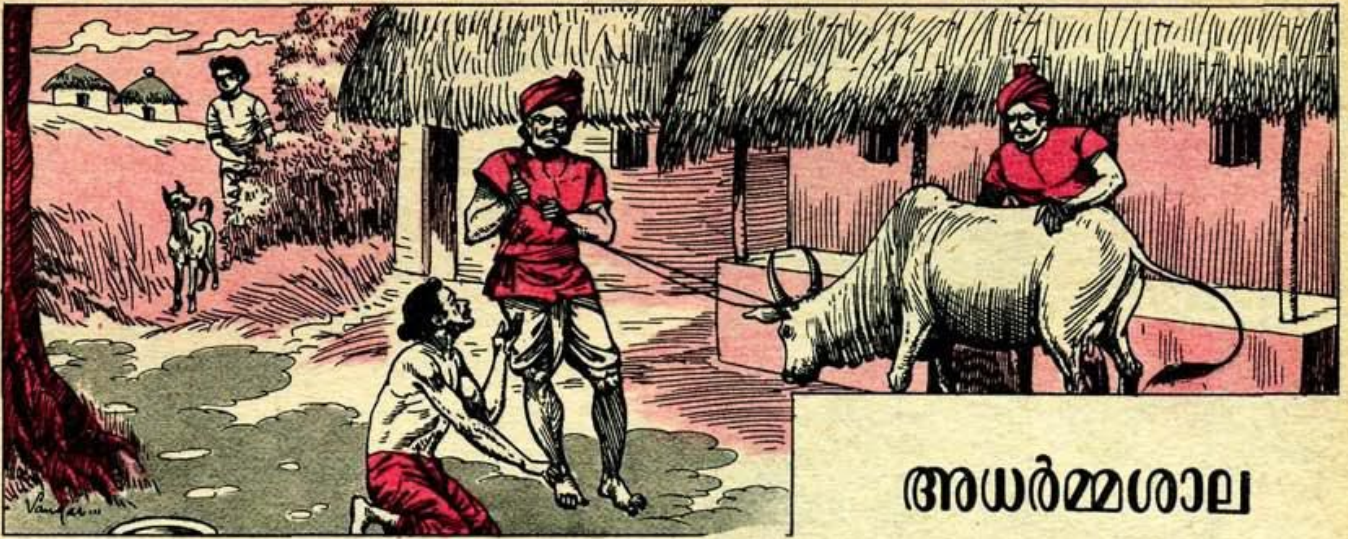
രാജ്യത്തിലെ സംഗീതവിദ്യാന്മാരിൽ രത്നപാലൻ സുപ്രസിദ്ധനായിരുന്നു. മന്ത്രി രത്നപാലനോടൊപ്പം മറ്റു ചില സംഗീതവിദ്യാന്മാരെയും സംഗീതാലാപനടത്താൻ ക്ഷണിച്ചു. രാജാവിന് ആരുടെയും സംഗീതം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു “രാമശർമ്മയെപ്പോലെ ആരും നന്നായി പാടുന്നില്ല. അതിനാൽ അയൽ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള വിദ്യാന്മാരെ ക്ഷണിക്കൂ!”

മന്ത്രി അയൽ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള പല സംഗീതവിദ്യാന്മാരെയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി. മന്ത്രി അവർക്ക് ധനം നൽകിയിട്ടു പറഞ്ഞു “നിങ്ങൾ നല്ല തന്മയത്വത്തോടുകൂടി പാടിയാൽ മാത്രമേ രാജാവിനു സന്തോഷമാകൂ! ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ!”

രാജാവു അവരുടെ സംഗീതം കേട്ടിട്ടു പറഞ്ഞു “ഇതിനെക്കാൾ രത്നപാലനെത്തന്നെ നിയമിക്കുന്നതാണ് നല്ലതു്.” രത്നപാലൻ സംഗീതവിദ്യാനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

— ജി. വിമൽ കുമാർ

അധർമ്മശാല

വിമലാപുരം ഒരു ജമീന്ദാരുടെ വക ഗ്രാമമായിരുന്നു. ജമീന്ദാർ ഗ്രാമവാസികളെ പിഴിഞ്ഞെടുത്ത് പണമുണ്ടാക്കുന്ന സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ അയാളെ അങ്ങേയറ്റം വെറുത്തെങ്കിലും പുറത്ത് അതു ഭാവിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

അപ്പോഴാണ് ഗോവിന്ദൻ തന്റെ നായയുമായി അവിടെ വന്നെത്തിയത്. “ധർമ്മശാല” എന്നൊരു ബോർഡ് ഒരു വീട്ടിനു മുമ്പിൽ കണ്ട് ഗോവിന്ദൻ അതിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. ധർമ്മശാലയിലെ ജോലിക്കാർക്ക് ഗോവിന്ദൻ കൈയും കാലും മുഖവും കഴുകാൻ ജലം നല്കിയിട്ടു ചോദിച്ചു “ഈണു കഴിക്കുന്നോ?” ഗോവിന്ദൻ തലയാട്ടി.

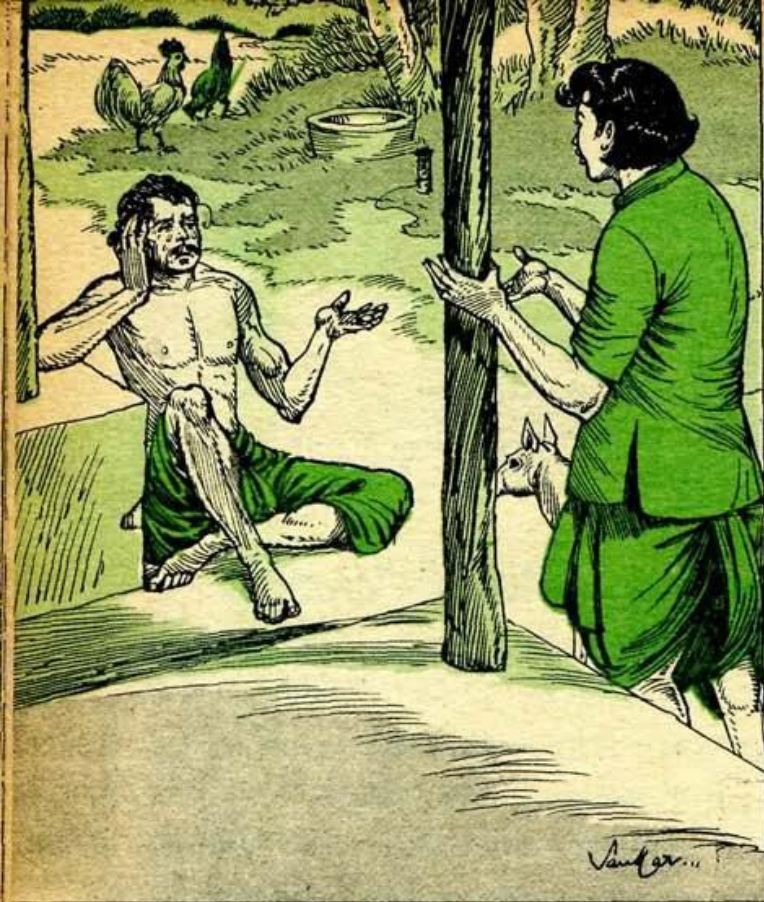
“എങ്കിൽ ഉടനെ പോയി യജമാനനെ കാണുക” ജോലിക്കാർക്ക് ധർമ്മശാലാധികാരിയുടെ മുറി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

അധികാരി ഗോവിന്ദന്റെ പേരുകൾക്കു പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിട്ട് “ഒ! അഞ്ചുരൂപാ നൽകൂ!”

“എന്ത്? ഒരു ഊണിനു് അഞ്ചുരൂപയോ? വെളിയിൽ ധർമ്മശാലയെന്നാണല്ലോ എഴുതി വെച്ചിരിക്കുന്നത്?” ഗോപാലൻ ചോദിച്ചു.

അധികാരി പുഞ്ചിരിയുടനീളം പറഞ്ഞു “ഇത് ആഹാരത്തിനുള്ള വിലയല്ല. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഉടനെ ഒരു ശിവക്ഷേത്രം ഉണ്ടാക്കാൻ പോകുന്നു. അതിനു് ധനശേഖരണാർത്ഥമാണിതുക ഈടാക്കുന്നത്. ധർമ്മശാലയായ ജമീന്ദാർ ദ്രോഹമണിത് ഏല്പാടു ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.”

ആഹാരം വേണ്ടെന്നുവെച്ചിട്ടു ഗോവിന്ദൻ ഗ്രാമത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഒരിടത്ത് അയാൾ ഒരു കാഴ്ച കണ്ടു. രണ്ടു ദൃഢകായർ ഒരു വീട്ടിൽനിന്നും ബലാൽക്കാരമായി ഒരു പശുവിനെ അഴിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. പശുവിനെ

ന്റെ ഉടമസ്ഥൻ തലയടിച്ചു കരഞ്ഞു കൊണ്ട് അവരുടെ കാലിൽ വീണ പേക്ഷിക്കുന്നു.

ഗോവിന്ദൻ ആ പാവപ്പെട്ടവനോടു അലിവു തോന്നി. അയാൾ ചെന്നു ചോദിച്ചു “സഹോദരാ, അവർ ആരാണ്? നിങ്ങൾ അയാളുടെ പക്കൽനിന്നും കടം വാങ്ങിയോ?”

“കടം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കു വിഷമമില്ലായിരുന്നു. ഇത് ജമീന്ദാരുടെ ക്രൂരപ്രവൃത്തികളിലൊന്നാണ്. ധർമ്മശാലയുണ്ടാക്കാനെന്നു പറഞ്ഞു ഇതുവരെ ജനങ്ങളെ പിഴിഞ്ഞെടുത്തു. ഇപ്പോൾ ശിവക്ഷേത്രമുണ്ടാക്കുന്നത്രെ.”

ഗോവിന്ദൻ ജമീന്ദാരോടൊന്നില്ലാത്ത കോപം തോന്നി. “പാവ

ങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്തു ധർമ്മശാലയും ശിവക്ഷേത്രവും പണികഴിക്കുകയോ?”

“സംഭാവന നല്ലാത്തവരുടെ വീട്ടിൽ നിന്നു കന്നുകാലികളെ ബലാപ്തമായി അഴിച്ചുകൊണ്ടുപോകും. നാം അയാളെ നിന്ദിച്ചു സംസാരിച്ചാൽ നമ്മെ കൊന്നുകളയാൻപോലും അയാൾ മടിക്കില്ല” ഭരിദ്രൻ.

“ധർമ്മശാലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ ജമീന്ദാരാണെങ്കിൽ അവിടെ അധികാരിയായി ഒരാൾ ഇരിക്കുന്നതാരാണ്? അയാളും ജമീന്ദാരെപ്പോലെയാണല്ലോ കാണാൻ?” ഗോവിന്ദൻ തിരക്കി.

അവനെക്കണ്ടാൽ ജമീന്ദാരെപ്പോലെയല്ലാതെ എങ്ങനെയിരിക്കും! അവൻ ആ ഭൂഷുന്റെ സ്യാലനാണ്. ഇപ്പോൾ എന്റെ പശുവിനെ അഴിച്ചുകൊണ്ടുപോയതു് ജമീന്ദാരുടെ ജോലിക്കാരാണ്. മൃഗങ്ങൾ!” ഭരിദ്രൻ.

ജമീന്ദാരും അയാളുടെ സ്യാലനും രണ്ടു കടുവാകളും ജോലിക്കാർ രണ്ടു കരടികളും! ഇവർ നാലുപേരും ചേർന്ന് ഗ്രാമവാസികളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു. ഇതിന് ഒരു പോംവഴിയുണ്ടാക്കണമെന്നു ഗോവിന്ദൻ നിശ്ചയിച്ചു.

ചുരുങ്ങിയ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കൊണ്ട് ഗോവിന്ദൻ ഗ്രാമവാസികളുമായി ഉറ്റ സ്നേഹബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു. അതിനുശേഷം ജമീന്ദാരുടെയടുക്കൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു “അങ്ങു മഹാധർമ്മാത്മാവാണ്. പത്തുരൂപ ചെലവായാലേതു്? ധർമ്മശാലയിൽ ഒന്നാത്തരം ആഹാരമാണു ലഭിക്കുന്നതു്!”

ജമീന്ദാർ ഞെട്ടി. “എന്ത്? അയാൾ പത്തുരൂപ വാങ്ങിയോ?”

“പത്തുരൂപ വലിയ കാര്യമൊന്നു മല്ല. ആ പണം കൊണ്ട് ശിവക്ഷേത്രം നിർമ്മിക്കാനല്ലേ?” ഗോവിന്ദൻ.

“നിങ്ങൾ പറയുന്നത് വാസ്തവമാണെങ്കിൽ ഞാൻ ആ അധികാരിയുടെ തോലുരിച്ചുകളയും! അഞ്ചുരൂപ വസൂലാക്കാനാണ് ഞാനയാളോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. എന്തെന്നെ കബളിപ്പിക്കാൻ അയാൾ തുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.” ജമീന്ദാർ കപിതനായി പറഞ്ഞു.

ഗോവിന്ദൻ പറഞ്ഞു “അങ്ങനെയല്ല. ധർമ്മശാലയിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന വരുമാനത്തിന്റെ പകുതി അയാൾ അപഹരിക്കുകയാണ്. ഒരാളിൽനിന്നും അഞ്ചുരൂപ. ഒരു ദിവസം അമ്പതുപേർ ആഹാരം കഴിക്കാൻ വന്നാൽ ഇരുനൂറ്റി അമ്പതുരൂപ അയാൾക്കു മാത്രം ലഭിക്കും. ഹൊ! വല്ലാത്ത ചതിവു തന്നെ!”

ജമീന്ദാരുടെ ക്ഷമ നശിച്ചു. “ദിവസവും അമ്പതുപേർ ആഹാരം കഴിക്കുന്നോ? അത്രയും പേരുടെ കണക്ക് അവൻ ഇതുവരെ എനിക്കു നല്കിയിട്ടില്ല.” ജമീന്ദാർ പറഞ്ഞു.

“ഓഹോ! അങ്ങ് എത്ര ശുദ്ധനാണ്? അതാണ് അങ്ങയെ അയാൾ ചതിക്കുന്നത്. അങ്ങേക്ക് ഏറ്റവും വിശ്വസ്തനായ ഒരു സേവകനെ എന്നൊക്കെ അയക്കുക. അങ്ങയുടെ

സാലൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി നേരിട്ടു കണ്ടറിയാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. നാലു ദിവസമായി ഞാൻ ധർമ്മശാലയിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ ഇതെല്ലാം കാണാൻ കഴിഞ്ഞത്!” ഗോവിന്ദൻ.

ജമീന്ദാർ ഗോവിന്ദനോടൊപ്പം തന്റെ ഒരു സേവകനെ അയച്ചു. അന്നു വൈകുന്നേരം ഗോവിന്ദൻ സേവകനുമായി ധർമ്മശാലയിൽ ചെന്നു സേവകനെ ഒരിടത്തു ഒളിച്ചിരുത്തി.

ഗോവിന്ദൻ അതിനിടയിൽ ഏതാനും ചെറുപ്പക്കാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി. അവർ തലപ്പാവുകെട്ടി യാത്രക്കാരെ പ്ലാലെ ധർമ്മശാലയിൽ പ്രവേശിച്ചു. കറെക്കഴിഞ്ഞു അവർ കൈകഴുകി

പുറത്തുപോയി. ഒളിച്ചിരുന്ന സേവകൻ ജമീന്ദാറോടു ചെന്നു പറഞ്ഞു “യജമാനൻ! യഥാർത്ഥത്തിൽ ധർമ്മശാലയിൽ എഴുപതുപേരോളം ഇന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ കണ്ടതാണ്.”

ജമീന്ദാരുടെ കണ്ണുകൾ കോപം കൊണ്ടു ചുവന്നു. ഗോവിന്ദൻ പറഞ്ഞു “ജമീന്ദാർ സമാധാനമായിരിക്കൂ! ഇന്ന് ആഹാരം കഴിച്ചവർ എത്രപേരാണെന്ന് അങ്ങയുടെ സ്യാലൻ പറയട്ടേ! അയാൾ പറയുന്നതനുസരിച്ചു അങ്ങ് എന്തെങ്കിലും നടപടിയെടുത്താൽ മതി.” ജമീന്ദാർക്കും അതാണു ശരിയെന്നു തോന്നി.

അടുത്തദിവസം ജമീന്ദാരുടെ സ്യാലൻ ധർമ്മശാലയുടെ കണക്കുമായി വന്ന് വെറും പന്ത്രണ്ടുപേരാണ് ആ

ഹാരം കഴിച്ചതെന്നറിയിച്ചു. ജമീന്ദാർ കോപംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു “എത്ര നാളുകളായി നിങ്ങളിപ്രകാരം” എന്നു വഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു? എന്നു പറഞ്ഞു ജമീന്ദാർ ചാട്ടുകൊണ്ടു സ്യാലനെ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. കാര്യമെന്താണെന്ന് അയാൾക്കും മനസ്സിലായില്ല. മാത്രമല്ല അടിതാങ്ങാൻ കഴിയാതെ വന്നപ്പോൾ അയാൾ അവിടെനിന്നും ഓടിപ്പോയി. അയാൾ മറുപടി പറയാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ജമീന്ദാർ അതൊന്നും കേൾക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല.

അനന്തരം ഗോവിന്ദൻ ധർമ്മശാലയിൽ ചെന്നു സ്യാലനോടു സഹാനുഭൂതി പ്രകടിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു “ഛെ, എത്ര ഭയങ്കരനാണീ ജമീന്ദാർ? അങ്ങും അയാൾക്കു തുല്യനായ ഒരാളല്ലേ? എന്നിട്ടും കേവലം ഒരു എരുമയെ അടിക്കുന്നതുപോലെയല്ലേ അങ്ങയെ അയാൾ അടിച്ചത്? അങ്ങാണു അയാളെ ഇത്രയും പണക്കാരനാക്കിയതു തന്നെ! ഇതിനുപകരം വീട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അങ്ങയെപ്പറ്റി എന്തു വിചാരിക്കും? ഛെ ഛെ! ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ അങ്ങേയ്ക്ക് തലയുയർത്തി നടക്കാൻ സാധിക്കുമോ?” ഗോവിന്ദൻ സ്യാലനെ ചൂടു പിടിപ്പിച്ചു.

“എങ്ങനെ പകരം വീട്ടാൻ കഴിയും?” ജമീന്ദാരുടെ സ്യാലൻ ഗോവിന്ദനോടു ഉപദേശം ആരാഞ്ഞു.

“ജമീന്ദാറെ സഹായിക്കാൻ ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ആരണ്ടു തടിയന്മാരായ

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

സേവകരല്ലാതെ ആരുണ്ട്? അങ്ങേയ്ക്കു വേണ്ടി ജീവൻ പോലും പണയം വയ്ക്കാൻ തയ്യാറുള്ള അമ്പതുപേരെ ഞാനയച്ചതരാം..'' ഗോവിന്ദൻ പറഞ്ഞു. ജമീന്ദാരുടെ സ്യാലൻ സമാധാനമായി.

''അതെ നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ശരിയാണ്. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ എല്ലാവരും ജമീന്ദാർ എന്നു ചാകുമെന്നു കാത്തിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നു തന്നെ രണ്ടിലൊന്നു തീരുമാനിക്കാം..'' ജമീന്ദാരുടെ സ്യാലൻ തന്റെ ചാട്ട കയ്യിലെടുത്തു.

''അങ്ങു ശാന്തമായിരിക്കൂ! ജമീന്ദാറെ ഇങ്ങോട്ടു വരുത്തുന്നതാണുത്തമം. അങ്ങു ഒരു കാര്യം ചെയ്യൂ! ധർമ്മശാലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ ജമീന്ദാരാണെന്നു എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നതു മാറ്റി അങ്ങയുടെ പേർ എഴുതിവയ്ക്കൂ! ബാക്കി കാര്യം ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം..'' ഗോവിന്ദൻ പദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചു.

ജമീന്ദാരുടെ സ്യാലൻ ഗോവിന്ദൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്തു. ഇതു നിമിഷങ്ങൾക്കകം ജമീന്ദാരുടെ കാതിലെത്തി. അയാൾ ചാട്ടയും രണ്ടു സേവകരുമായി അതിവേഗം ഓടി ധർമ്മശാലയിലെത്തി.

ജമീന്ദാർ പല്ലകടിച്ചുകൊണ്ടു ഗൗജിച്ചു ''എടാ! നിനക്കിത്രയൊര്യമോ? ഇതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ നീയോ! ഒട്ടും! വേഗം പറ എന്തിനാണിങ്ങനെ ചെയ്തത്?''

''എന്തുമെന്തെല്ലാം എന്തിന് അമുന്ന്? നിന്റെ തന്ത്രയുടെ വകയാണോ

ഈ ധർമ്മശാല? ഇതുണ്ടാക്കാൻ ജനങ്ങളുടെ രക്തം ഉറിയെടുത്തതു ആർക്കു മറിഞ്ഞുകൂടുന്നാണോ. നിന്റെ വിചാരം? ധർമ്മശാലയുടെ ആരംഭം മുതൽ ഇതു നടത്തുന്നത് ഞാനാണ്. നീ എങ്ങനെ ഇതിന്റെ ഉടമസ്ഥനാകും'' ജമീന്ദാരുടെ സ്യാലൻ വിട്ടില്ല.

''എടാ ഭൂഷാ! നീ പറയുന്നതെന്താണ്?'' ജമീന്ദാർ സ്യാലന്റെയടുക്കലേക്കു പാഞ്ഞടുത്തു. അയാൾ ജമീന്ദാറെ നേരിടാൻ തയ്യാറെടുത്തു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അയാൾ ജമീന്ദാരുടെ മുകളിൽ ഒരിടി! പെട്ടെന്നു ജമീന്ദാർ സേവകരുടെ സഹായത്തിനായി തിരിഞ്ഞു.

പ്രേക്ഷകരെപ്പോലു തമാശ കണ്ടുകൊണ്ടുനിന്ന ഗോവിന്ദന്റെ അനുയാ

യികൾ വേഗം ചെന്നു ജമീന്ദാരുടെ രണ്ടു സേവകരെയും പിടിച്ച് നന്നായി പ്രഹരിച്ചു. ജമീന്ദാർ ചെറുപ്പക്കാരെ തുറിച്ചുനോക്കി.

“എന്തു! ഞങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്താമെന്നോ! ഇന്നുവരെ ശിവക്ഷേത്രം ഉണ്ടാക്കാനെന്നും പറഞ്ഞു ഈ സാധുക്കളെ നീ ചൂഷണം ചെയ്തു. അവർ അതെല്ലാം സഹിച്ചു. ഇനി അവർ സഹിക്കില്ല. മനസ്സിലായോ?” ജമീന്ദാരുടെ സ്യാലൻ ധൈര്യമവലംബിച്ച ജമീന്ദാറെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി.

ഉടനെ ജമീന്ദാർ “നന്ദിയില്ലാത്ത നായേ! നീയും എത്ര ധനം അപഹരിച്ചു? രാത്രി ധർമ്മശാലയിൽ താമസിക്കാൻ വരുന്ന യാത്രക്കാരുടേയും വ്യാപാരിമാരുടേയും പക്കൽനിന്നു പണവും പണ്ടങ്ങളും കൊള്ളയടിച്ചിട്ടുള്ളതാർ കൊള്ളയടിച്ചതാണെന്നു നീ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? കടിലിൽ താമസിച്ചിരുന്ന സാധുക്കളെ ഓടിക്കാൻ നീ അവരുടെ കടിലിനു തീ വെച്ചില്ലേ? ഇപ്പോൾ നീ എന്നെ ഗുണഭോഷിക്കു

ന്നോ?” “എടാ പാപീ! നീ പറഞ്ഞു ഞാൻ ചെയ്തതല്ലേ അതെല്ലാം? എന്റെ കൺമുമ്പിൽനിന്നു മാറിനില്ക്കൂ! അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ കൈയും കാലും ഓടിച്ചുവിടാൻ ഞാൻ മടിക്കില്ല.”

ഇപ്രകാരം അവർ പരസ്പരം ഓരോരുത്തരുടെയും പാപങ്ങൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അവിടെ കൂടി നിന്നവർ രണ്ടുപേരെയും അടിക്കാൻ തയ്യാറായി. ഉടനെ ഗോവിന്ദൻ അവരെ തടുത്തു പറഞ്ഞു “വാസ്തവത്തിൽ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും സമുദായദ്രോഹികളാണ്. സ്വന്തം നാവുകൊണ്ട് അവരവർ ചെയ്ത തെറ്റുകൾ സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എല്ലാം സഹിച്ചും കണ്ടും ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ഈ സാധുക്കൾ ഇനി നിങ്ങളെ വെറുതെവിടുകയില്ല. ഉടനെ ഈ ഗ്രാമം വിട്ടു പോകുക. അതാണു നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു.”

ജമീന്ദാരുടെ സ്യാലനും ആ ഗ്രാമം വിട്ടുപോകുന്നതുവരെ ഗോവിന്ദൻ ആ ഗ്രാമത്തിൽ തന്നെ തങ്ങി. അതിനു ശേഷം തന്റെ നായയുമായി ഗോവിന്ദൻ ആ ഗ്രാമം വിട്ടു.

വിരുന്നും!

ഇത്രയുടെയാണ് രാമന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞത്. ഏതോ ഒരു കമ്പനിയിലാണ് അയാളുടെ ഉദ്യോഗം. രാമൻ ഗണപതിയെന്നൊരു സ്നേഹിതനോടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഗണപതി അയാളുടെ പത്നിയായ ഗംഗയുമായി രാമന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു അവരുടെ പുത്രന്റെ ജന്മദിനാഘോഷത്തിനു രാമനെയും പത്നിയെയും ക്ഷണിച്ചു. സദ്യക്ക് വെറുംകയ്യോടെ പോകുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു കരുതി രാമൻ സമ്മാനമായി എന്തോ ഒരു സാധനവും പത്തിക്കു ധരിക്കാൻ ഒരു പുതിയ സാരിയും വാങ്ങി. അടുത്ത ദിവസം അവർ ഗണപതിയുടെ വീട്ടിലെത്തി.

രാമന്റെ പത്നിയായ കാവേരി ജന്മദിനാഘോഷങ്ങളിലും സദ്യകളിലും പങ്കെടുക്കുന്നതു ആദ്യമായിട്ടാണ്. ഗണപതിയുടെ വീട്ടിലെ അലങ്കാരവും കോലാഹലവും കണ്ട് കാവേരിക്കു ഉത്സാഹംതോന്നി. ഗംഗപട്ടുസാരിയും

ആഭരണങ്ങളുമണിഞ്ഞു ധൂരതി പിടിച്ചു അങ്ങോട്ടു മിങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നു. അതിമികൾ ഓരോ സമ്മാനം ഗണപതിയുടെ പുത്രന്റെ കയ്യിൽ നല്കുന്നു. സദ്യക്കുശേഷം ഒരു മൂലയിൽ കൂട്ടിവെച്ചിരുന്ന സമ്മാനങ്ങൾ കണ്ട് കാവേരി അമ്പരന്നുപോയി.

വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ കാവേരി രാമനോടു പറഞ്ഞു 'ഗംഗയുടെ മകന്റെ ജന്മദിനം എത്രകേമമായിരുന്നു. അവരെക്കാൾ നാം ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ മോശക്കാരാണോ? നമുക്കും ഉടനെ ഒരു പുറന്നാൾ വിരുന്നും കൊടുക്കണം.'

രാമൻ ഭാര്യയുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിനു വഴങ്ങേണ്ടിവന്നു. അവർ വിരുന്നിനു ക്ഷണിക്കാൻ ചെന്നു പറഞ്ഞു 'നാളെ എന്റെ ജന്മദിനമാണ്. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നിശ്ചയമായും വരണം.' അനന്തരം ഗംഗയും കാവേരിയും കൂടി അടുത്തുള്ളവരെ

യെല്ലാം ജന്മദിന സദ്യക്കു ക്ഷണിച്ചു. സദ്യ വട്ടങ്ങൾ കേമമാക്കാൻ കാവേരി മടിച്ചില്ല. സദ്യക്കു അമ്പതിൽ കൂടുതലാളുകളുണ്ടായിരുന്നു. വന്നവരെല്ലാം ഓരോ സമ്മാനവും നല്കി. സദ്യവട്ടത്തെപ്പറ്റി എല്ലാവരും പ്രശംസിച്ചു. അന്നുമുതൽ വിരുന്നു നൽകുന്നതിൽ ഗംഗയും കാവേരിയും മത്സരമായി. അവർ വർഷത്തിൽ മൂന്നോ നാലോ ജന്മദിനം ആഘോഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ വിരുന്നു നല്കി അവർ തളൺ. രാമനും ഗണപതിയും വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു. അവർ ഒരിക്കൽ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ ചന്തയിൽ പോയപ്പോൾ പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടി ഭാര്യമാരെപ്പറ്റി ഏദയം തുറന്നു സംസാരിച്ചു.

ഗണപതി വിഷമിച്ച് സംസാരിച്ചു “എന്റെ പത്നി ഈ വിരുന്നു

ഭ്രാന്തിൽനിന്നു എപ്പോൾ മുക്തയാകുമെന്നു എനിക്കറിയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഞാനാകെ തളർന്നിരിക്കുകയാണ്.”

“ഗണപതി, എന്റെ പത്നിയുടെ ഭ്രമമാണ് ഏറ്റവും അസഹനീയം, എന്റെ പത്നിക്കീ ഭ്രാന്തു പിടിക്കാൻ കാരണം നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയാണ്.”

“നിങ്ങളുടെ പത്നി, സമ്മാനം കിട്ടാൻവേണ്ടിയാണ് വിരുന്നു നല്കുന്നതെന്നാണ് എന്റെ ഭാര്യ പറയുന്നത്.”

“അതെയതെ എന്റെ ഭാര്യയും പറയാറുണ്ട്, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ സ്വന്തം ആഭരണ പ്രദർശനത്തിനാണ് വിരുന്നു നൽകുന്നതെന്ന്!” രാമനും തുറന്നു സംസാരിച്ചു.

“നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ ഭ്രാന്താറ്റാൻ ഒരു വഴിയുണ്ട്.” എന്നു

പറഞ്ഞു ഗണപതി രാമൻ ഒരു ഉപായം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

ഒരു ദിവസം കാവേരി ഒരു വിരുന്നിന് ഏർപ്പാട് ചെയ്തു. അതിനു ക്ഷണിക്കാൻ പോകാൻ ഉടുത്തൊരുങ്ങി ഗംഗ തന്റെ ആഭരണപ്പെട്ടി തുറന്നിട്ടു അവൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ആഭരണങ്ങളൊന്നും കാണാനില്ല.

നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഗംഗ പെട്ടിയുമായി ഗണപതിയുടെയടുക്കൽ ചെന്നു ചോദിച്ചു "എവിടെ എന്റെ ആഭരണങ്ങൾ?"

"ആഭരണങ്ങളോ? ഇന്നുവരെയുള്ള ചെലവു എങ്ങനെയാണു നടന്നത്? നീയെന്താണു മനസ്സിൽ കരുതിയിരിക്കുന്നത്? നീ മാസത്തിൽ രണ്ടു വിരുന്നു നല്കാൻ നിന്നാൽ ഞാൻ

എന്തു ചെയ്യും? ഞാൻ കബേരന്റെ പുത്രനാണോ? മറ്റുള്ളവരുടെ വിരുന്നിനു പോകുമ്പോൾ വിലപിടിപ്പുള്ള സമ്മാനം കൊണ്ടു പോകുകയും വേണം! ഇതിനെല്ലാം പണത്തിനെവിടെ പോകും? ഞാൻ എന്റെ കമ്പനിയിൽ നിന്നും രണ്ടായിരം രൂപ കടം വാങ്ങി. കടം തിരിച്ചടച്ചില്ലെങ്കിൽ എന്നെ അവർ ജോലിയിൽനിന്നും പിരിച്ചു വിടുമെന്നു പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് നിന്റെ ആഭരണങ്ങൾ പണയം വച്ചു കടം വീട്ടി. നമ്മുടെ വരുമാനത്തിലധികം ചെലവാക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഫലമിതാണു. ഇന്നുമുതൽ രണ്ടു മൂന്നു വഷത്തേക്കു ചെലവു ചുരുക്കിയാൽ പണ്ടം തിരിച്ചെടുക്കാം." ആഭരണം ഒളിച്ചുവെച്ചിട്ട് ഗണപതി അറിയിച്ചു. തന്റെ ആഭരണം നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ

ഗംഗ വൈകുന്നേരം വരെ കരഞ്ഞു. ഇനി ഒരിക്കലും വിരുന്നു നല്ലകയില്ലെന്നു അവൾ നിശ്ചയിച്ചു.

അന്നു രാമൻ തന്റെ പതിയറിയാതെ വിരുന്നിനു ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവരുടെയെല്ലാം വീട്ടിലെത്തി പറഞ്ഞു "നിങ്ങൾ എപ്പോൾ വിരുന്നിനുവന്നാലും സമ്മാനവുമായി വരുന്നു. ഇന്നും വിരുന്നിനു വരുമ്പോൾ സമ്മാനവുമായിട്ടാണു വരാൻ പോകുന്നതെങ്കിൽ ദയവായി വിരുന്നിനു വരാതിരുന്നാലും!" അന്നത്തോടെ സമ്മാനശല്യം തീർന്നുവെന്നു എല്ലാവരും സമാധാനിച്ചു.

അന്നു വൈകുന്നേരം അതിമികൾ വെറും കൈയോടെയാണ് പുറന്നാൽ സഭയ്ക്ക് എത്തിയതു്. ഇതുകണ്ടു് കാവേരിയുടെ മനസ്സു തുടിച്ചു. എല്ലാവരും സഭ്യവട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി പുകക്കിയപ്പോൾ കാവേരിക്കു ദേഷ്യം പൊങ്ങിവന്നു. അവൾക്കു് തീരെ ഉത്സാഹമില്ല.

എല്ലാവരും പോയശേഷം കാവേരി രാമനോടു പറഞ്ഞു "കണ്ടില്ലേ, ഇവർക്കൊർക്കും സംസ്കാരമില്ല. വെറും

കയ്യോടെവന്നു വയറുനിറയെ ആഹാരം കഴിച്ചിട്ടുപോയി."

"എടി, നാം സമ്മാനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണോ വിരുന്നു നല്കുന്നത്? ഈ വിരുന്നുകൾക്കു് നീ ചെലവാക്കുന്ന പണംകൊണ്ടു് നിനക്കാവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാമായിരുന്നില്ലേ? ഈ ക്ഷാമകാലത്തു് എന്തിനനാവശ്യമായി ചെലവഴിക്കുന്നു? ഇതുപോലെ പത്തു വിരുന്നുകൊടുത്താൽ നാം പാപ്പരാകും!" രാമൻ ഭാര്യയെ ശാസിച്ചു.

കാര്യം വാസ്തവമാണെന്നു് കാവേരിക്കുംതോന്നി. അന്നുമുതൽ അവൾക്കു വിരുന്നുനല്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വെറുപ്പുതോന്നി. കാവേരിയും ഗംഗയും ഒരുമിച്ചു വിരുന്നു നിറുത്തിയതു് മുൻകൂട്ടി തീരുമാനിച്ചതുപോലെ മറ്റുള്ളവർക്കു തോന്നി.

തങ്ങളുടെ പദ്ധതി വിജയിച്ചതിൽ രാമനും ഗണപതിയും അങ്ങേയറ്റം സന്തോഷിച്ചു. അവരുടെ വിജയം ആഘോഷിക്കാൻ അവർ ഒരു വലിയ വിരുന്നു നല്കി. അന്നുമുതൽ വിരുന്നു നല്കുന്ന ഏർപ്പാടു് അവസാനിച്ചു.

മരുമകൾ

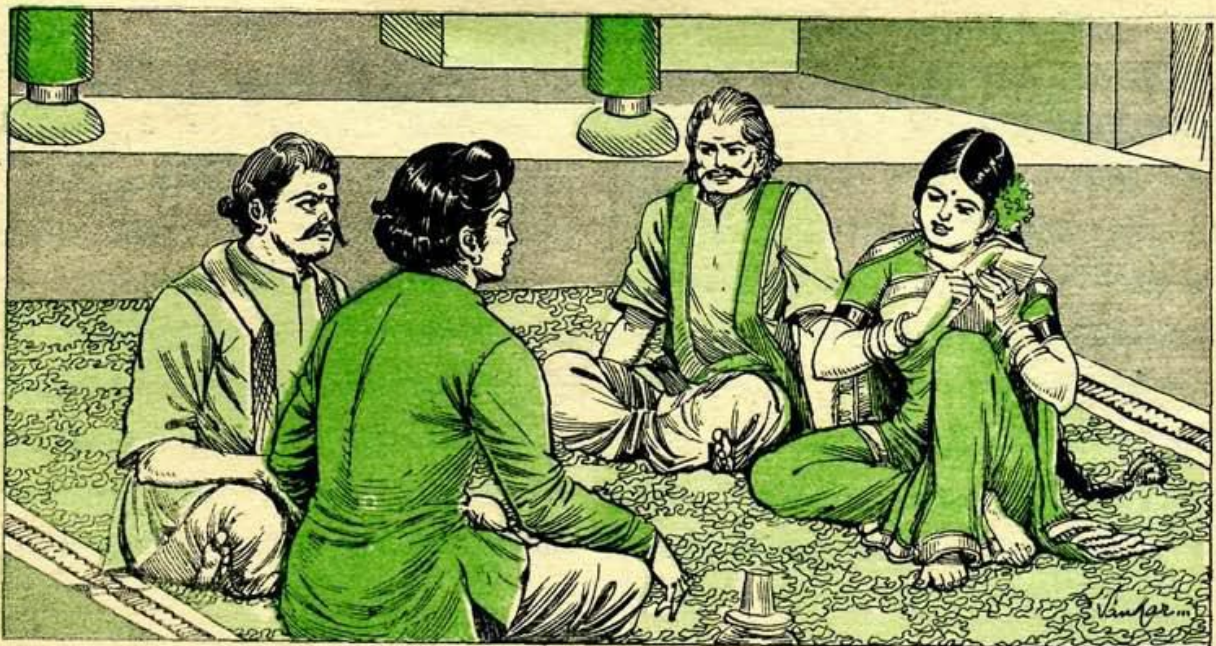
ഹീരലാൽ എന്ന വ്യാപാരി കറേജിയായി പണം മിച്ചപ്പെടുത്തി ലക്ഷക്കണക്കിനു സമ്പാദിച്ചു. അയാൾക്കു ഒരേ ഒരു മകൻ. അവൻ വിവാഹ പ്രായമായപ്പോൾ, തനിക്കുവരാൻപോകുന്ന മരുമകൾ കരുതലോടെ ചെലവഴിക്കുന്നവളായിരിക്കുമോ, ഗൃഹഭരണം ബുദ്ധിപൂർവ്വം നടത്തുമോ എന്നെല്ലാം ഉള്ള സംശയം ഹീരലാലിനുണ്ടായി. തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ചു ഒരു മരുമകളെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഹീരലാലും മകനുമായി ഇറങ്ങി തിരിച്ചു.

പല ആലോചനകളും വന്നു. ധനിക കുടുംബത്തിൽനിന്നു വരുന്ന ആലോചനകൾ സ്വീകരിക്കാൻ ഹീരലാൽ മടിക്കാറില്ല. ധനിക കുടുംബത്തിൽനിന്നു വരുന്ന പെൺകുട്ടി വളരെ വേഗം സമ്പത്തു നശിപ്പിക്കുമെന്നായിരുന്നു ഹീരലാലിന്റെ സംശയം. അങ്ങനെ നല്ല ബന്ധം കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ പിതാവും മകനും ഒരു സ്റ്റേഹിതന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു താമസിച്ചു.

ആ വീട്ടിൽ വിവാഹപ്രായമെത്തിയ ഒരു കന്യകയുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ ബുദ്ധിശാലിയായിരുന്നു ആ പെൺകുട്ടി. അവൾ ഹീരലാലിന്റെ പുത്രനെ അടുത്തിരുത്തി എന്തോ ചില കണക്കുകൾ കൂട്ടുകയായിരുന്നു. ഹീരലാൽ വന്നുചോദിച്ചു “എന്താണു മകളേ, കണക്കും മാറ്റം? എന്തു കണക്കാണു നീ നോക്കുന്നതു?”

“മറൊന്നുമല്ല, അങ്ങ” അങ്ങയുടെ പുത്രന്റെ വിവാഹാലോചനയായി വളരെയധികം പണം ചിലവഴിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽവന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കും ചെലവുണ്ട്. ഈ പ്രയാസം എങ്ങനെ മാറ്റാമെന്നു ഞങ്ങൾ ഇവിടെയിരുന്നു കണക്കു നോക്കുകയായിരുന്നു.” കന്യക മറുപടിനല്കി.

ഉടനെ ഹീരലാൽ മരുമകളായി സ്റ്റേഹിതന്റെ മകളെത്തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു.

ചമതല

രക്തരാജന്റെ കടംബം വളരെ വലുതായിരുന്നു. അയാൾക്ക് പത്തു മക്കൾ. ആദ്യത്തെ ആറും പെൺകുട്ടികൾ. രക്തരാജൻ നൂറു ഏക്കർ ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥനായിരുന്നതിനാൽ കടംബ സംരക്ഷണത്തിനൊന്നും അയാൾക്ക് യാതൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടായില്ല.

മുത്തമകളുടെ വിവാഹത്തിനുശേഷം രക്തരാജൻ ഒരു ഭയങ്കര രോഗിയായി. അതിനാൽ അയാൾ മുത്തമകളുമായ രാജനാഥനെ അവിടെ താമസിപ്പിച്ച് വീട്ടുചമതലകൾ ഏല്പിച്ചു. അങ്ങനെ രാജനാഥൻ ഒരു വലിയ കടംബത്തിന്റെ അധികാരം വളരെ വേഗം ലഭിച്ചു. വളരെ സൂത്രശാലിയായിരുന്നു രാജനാഥൻ. തന്റെ ഭാര്യയുടെ കടംബത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ അയാൾ അധിക സമയമെടുത്തില്ല. രക്തരാജന്റെ വയലും കന്നുകാലികളും നോക്കുവാനായി ഏകദേശം മുപ്പതു ജോലിക്കാരുണ്ടായിരുന്നു.

എല്ലാവരും രക്തരാജന്റെ വിശ്വസ്തരായ സേവകരായിരുന്നു.

രാജനാഥൻ അവസരം ലഭിക്കുമ്പോഴെല്ലാം തന്റെ ഭാര്യവീട്ടു സ്വത്തു അപഹരിക്കാൻ മടികാണിച്ചില്ല. ക്രമേണ ചെലവു ചുരുക്കാൻ അയാൾ തുടങ്ങി. വഷ്ത്തിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ എടുക്കാൻ അയാൾ വീട്ടുകാരെ സമ്മതിച്ചുള്ളൂ. ആഴ്ചയിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ നല്ല വിഭവങ്ങളോടുകൂടി ആഹാരം ഉണ്ടാക്കാൻ പാടുള്ളൂ.

അടുത്ത നാലു സഹോദരിമാരെ തന്റെ കൈപ്പാവകളെപ്പോലെയുള്ള നാലുപേർക്ക് അയാൾ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. രാജനാഥൻ വിശ്വസ്ഥരായിരുന്നാൽ തങ്ങൾക്കും സുഖമായിരിക്കാമെന്നു കരുതി നാലുപേരും രാജനാഥന്റെ ദുർഭരണത്തിൽ കുറുകെ നിന്നില്ല. എന്നാൽ രക്തരാജന്റെ അഞ്ചാമത്തെ മകൾ വീരഭാസനെന്ന

ഒരു യുവാവിനെ സ്നേഹിച്ച് അയാളെ
ത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്ന്
ശരിച്ചു. ഒടുവിൽ ആ വിവാഹം
നടന്നു. അന്നു മുതൽ രാജനാഥന്റെ
ഭരണത്തിന് ആട്ടം സംഭവിച്ചു.

വീരഭാസൻ സാധുകടുംബത്തിലുള്ള
വനാണെങ്കിലും ബുദ്ധിമാനായിരുന്നു.
അയാൾ രാജനാഥന്റെ എല്ലാ കാര്യ
ങ്ങളും സശ്രദ്ധം വീക്ഷിച്ചുവന്നു.
ചിലപ്പോൾ ചെലവുകൾക്ക് കണക്കു
ചോദിക്കാനും അയാൾ മടിച്ചില്ല.

രാജനാഥന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം കുറഞ്ഞു
തുടങ്ങി. അയാൾ ഒരു ദിവസം രങ്ക
രാജനോടു് പരാതിപ്പെട്ടു. “അങ്ങ
കാണുന്നില്ലേ, ഞാൻ എത്ര ചുരുക്കി
യാണു ചെലവാക്കുന്നത്? എന്നാൽ
എന്റെ രീതികളൊന്നും ചിലർക്ക്
തീരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.”

രങ്കരാജൻ ദുഃഖിതനായി ചോദിച്ചു
“മകനെ, ഞാനെന്തു ചെയ്യണമെ
ന്നാണു നീ പറയുന്നത്?”

“അങ്ങേയ്ക്ക് എന്നെ വിശ്വാസ
മുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങയുടെ സ്വത്തു
സംരക്ഷിക്കുന്ന പൂർണ്ണ ചുമതല
എനിക്കു നല്കിയാലും.” രാജനാഥൻ.

രങ്കരാജൻ എല്ലാവരെയും വിളി
പ്പിച്ചു സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞു “ഇന്നു
മുതൽ രാജനാഥനെന്തു പറയുന്നുവോ
അതനുസരിച്ചു നടന്നുകൊള്ളണം.
എന്നെ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ ബഹുമാനി
ച്ചുവോ അതുപോലെ രാജനാഥനെയും
ബഹുമാനിക്കണം. അയാളെ അന്നു
സരിക്കാത്തവർക്കു വീട്ടിൽ സ്ഥാന

മില്ല. അയാൾ ആരെയെങ്കിലും പറ്റി
പരാതിപ്പെട്ടാൽ ഞാൻ ക്ഷമിക്കുക
യില്ല.”

രാജനാഥൻ കുടുംബത്തലവനായി
ത്തീർന്നതോടെ ഭാര്യാപിതാവിന്റെ
സ്വത്തുക്കൾ തട്ടിയെടുക്കാൻ തീവ്ര
യത്നം തുടങ്ങി. എന്നാൽ വീരഭാ
സൻ അയാൾക്കൊരു തലവേദന
യായി തുടർന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു മോഷ
ണക്കുറം ചുമത്തി വീരഭാസനെ
രാജനാഥൻ തടവിലാക്കി. ഇതിലാ
ക്ഷേപം പ്രകടിപ്പിച്ച രങ്കരാജനു
ഭ്രാന്താണെന്ന് രാജനാഥൻ പറഞ്ഞു
പരത്തി. സ്വത്തു അപഹരിക്കാൻ
രാജനാഥൻ പല കരുതലുകളും പ്രയോ
ഗിച്ചു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കൊണ്
രാജനാഥൻ സ്വന്തം പേരിൽ ഒരു

വലിയ മാളിക പണികഴിച്ചു. ഇതിനിടയ്ക്ക് വീരഭാസന്റെ മേൽ ചുമത്തപ്പെട്ട മോഷണക്കുറ്റം കള്ളമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ അയാൾ തടവിൽനിന്നും മോചിതനായി. അയാൾ ന്യായാധികാരിയോടു് രാജനാഥന്റെ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി പരാതിപ്പെട്ടു. രാജനാഥൻ തന്റെ ഭാര്യപിതാവിനു ഭ്രാന്താണെന്നു പറഞ്ഞു ഒരു മുറിയിലടച്ചിട്ടിരിക്കുകയാണെന്നു അറിയിച്ചു. വൈദ്യപരിശോധന കൊണ്ടു അതുപൂർണ്ണമായി തെളിയുകയുള്ളവെന്നു വീരഭാസൻ വാദിച്ചു. വൈദ്യപരിശോധനയിൽ രക്തരാജൻ ഭ്രാന്തില്ലെന്നു തെളിഞ്ഞു.

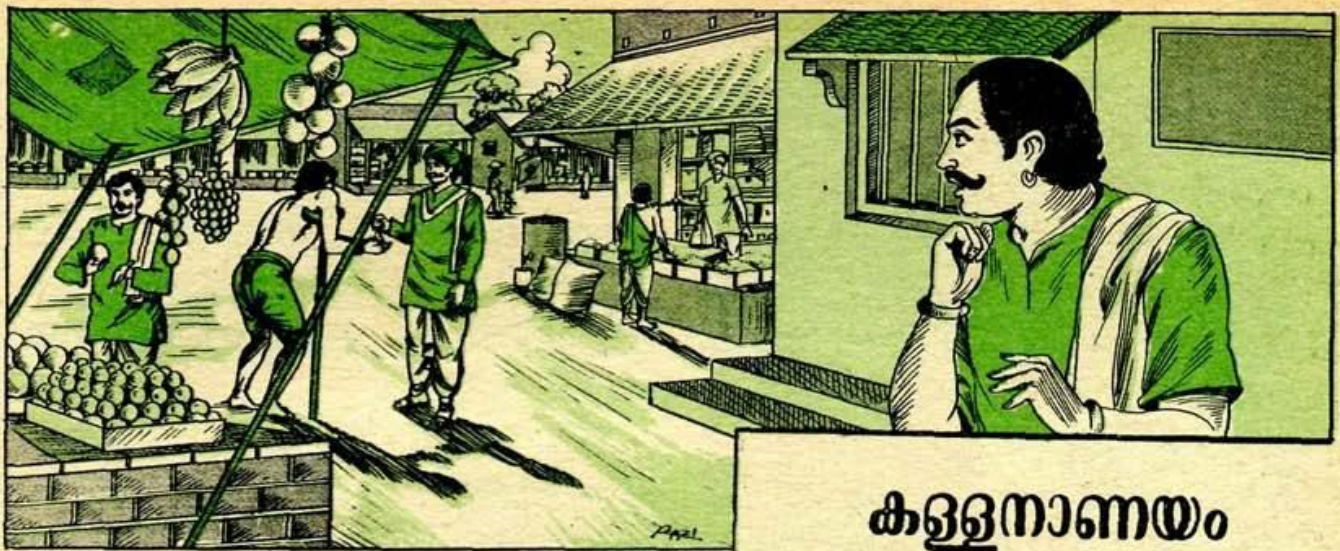
ഇപ്രകാരം ബന്ധനമുക്തനായ രക്തരാജൻ നഷ്ടപ്പെട്ട സ്വത്തുക്കൾ തിരിച്ചുവാങ്ങി അധികാരങ്ങളെല്ലാം മടക്കിയെടുത്തു വീരഭാസനു നല്കി.

പല മാസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ഇതിനിടയ്ക്ക് രാജനാഥൻ ചെറു അന്യായങ്ങളെല്ലാം വീരഭാസൻ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നു. എന്നാൽ കടുംബത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കു വേണ്ടി അയാൾ

ക്കൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ജോലിക്കാരെ തന്റെ പക്ഷത്തുകൊണ്ടുവരാൻ രാജനാഥൻ പല ഔദാര്യങ്ങളും അവർക്കു നല്കിയിരുന്നു. അതിനാൽ ജോലിയിൽ അവർ മടി കാണിച്ചു. കന്നുകാലികളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. വീരഭാസൻ ഇക്കാര്യത്തിലൊന്നും ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ല. വീരഭാസൻ തന്റെ കഴിവില്ലായ്മ രക്തരാജനോടു സമ്മതിച്ചു. ഉടനെ രക്തരാജൻ പുഞ്ചിരിയൂകി പറഞ്ഞു “രാജനാഥൻ ഭയ്യനായിരുന്നെങ്കിലും സമത്ഥനായിരുന്നു. എന്നാൽ അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യ അവന്റെ സാമത്വത്തെ നിഷ്പ്രഭമാക്കി. നീ അവന്റെ ദുർഗുണങ്ങളെ തിരയാൻ നോക്കാതെ ചെലവിനനുസരിച്ചു വരവുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കൂ!”

അതിനുശേഷം വീരഭാസൻ രാജനാഥന്റെ കുറ്റങ്ങൾ അന്വേഷിക്കാൻ സമയം ചിലവഴിക്കാതെ വരുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലായി. രണ്ടു വർഷത്തിനുള്ളിൽ കടുംബം ഉന്നതിപ്രാപിച്ചു.

കള്ളനാണയം

പ്രസിദ്ധ വ്യാപാരിയായ രാമ, കടക് മുതൽ പവിഴംവരെയുള്ള സാധനങ്ങൾ വ്യാപാരം നടത്തി പല ലക്ഷങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടും കോടീശ്വരനാകണമെന്ന ആഗ്രഹം അയാളെ സദാ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അക്കാലത്തു് ചുതുകളി, മദ്യപാനം, കബളിപ്പിക്കൽ എന്നിവ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. കള്ളനാണയം നിർമ്മിക്കുന്നവരുമുണ്ടെന്നു് പരക്കെ അറിയാം. നല്ല നാണയങ്ങൾക്കു് രണ്ടു മടങ്ങു് കള്ളനാണയം നൽകുന്നുവെന്നു് രാമ എങ്ങനെയോ മനസ്സിലാക്കി. ഈ അവസരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി അതിവേഗം കോടീശ്വരനാകാമെന്നു് രാമ കരുതി.

ഒരു ദിവസം രാമ തന്റെ കടയിലേക്കുപോകുകയായിരുന്നു. വഴിയിൽ ഒരു ഭിക്ഷക്കാരനു് ഒരാം കൈനീറയെ ചില്ലറനാണയങ്ങൾ ഭിക്ഷ നൽകുന്നതു രാമ കണ്ടു. ഇതുകണ്ടു് രാമവിന്റെ

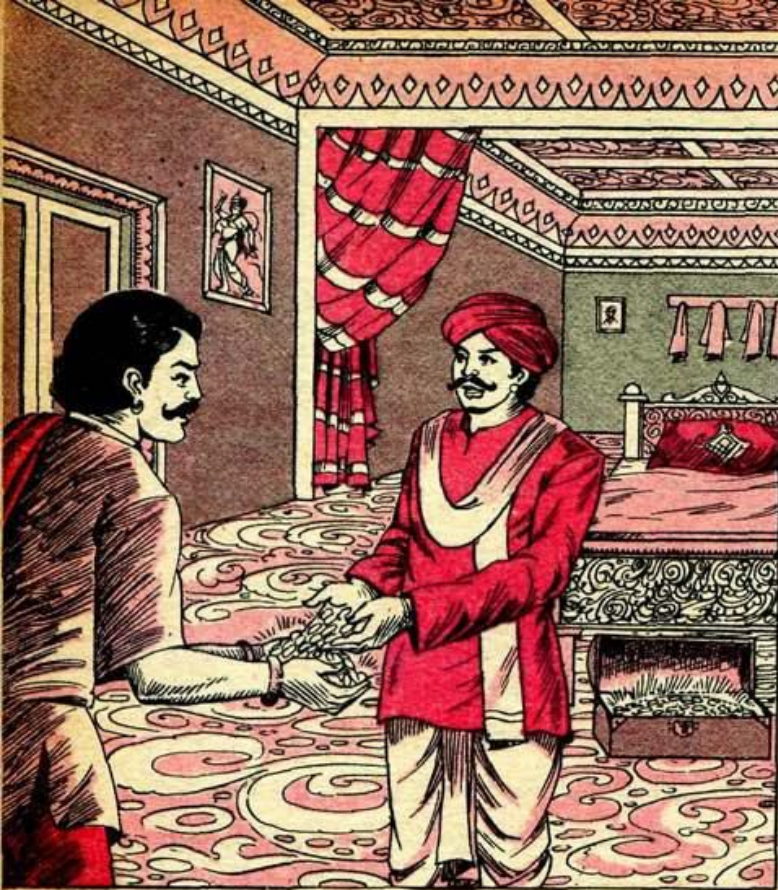
മനസ്സിൽ അയാളെ പരിചയപ്പെടണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടായി. ഭിക്ഷക്കാരൻ പോയശേഷം രാമ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി. അയാളുടെ പേർ ചന്ദ്രശേഖരനെന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി.

രാമ, ചന്ദ്രശേഖരനോടു ചോദിച്ചു. “ചന്ദ്രശേഖരൻ സാർ, അങ്ങു് ദിവസവും ഇതുപോലെ കൈനീറയെ ദാനം ചെയ്യാറുണ്ടോ?”

“താങ്കൾക്കും വേണമെങ്കിൽ ചോദിക്കാം. ഒരു കൂടനീറയെ ചില്ലറ നൽകാനും ഞാൻ തയ്യാറാണ്.” ചന്ദ്രശേഖരൻ അറിയിച്ചു.

“താങ്കൾക്കിങ്ങനെ കൈയയച്ചു ദാനം ചെയ്യാൻ എങ്ങനെ സാധിക്കുന്നു?” രാമ ചോദിച്ചു.

“അവ യഥാർത്ഥ നാണയങ്ങളൊന്നു മല്ല. കലർപ്പുള്ള വെള്ളികൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണ്. എനിക്ക് ആരു എത്ര നാണയം തന്നാലും അതിനിരട്ടി ഞാനവർക്കു നൽകും. ഈ നാണയ

ങ്ങൾക്കും സർക്കാർ നാണയങ്ങൾക്കും മുളള വ്യത്യാസം ആരും കണ്ടുപിടിക്കുകയില്ല. പരീക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ഇതാ ഒരു നാണയം, ഏതു കടയിലും കൊണ്ടു കൊടുത്തു നോക്കൂ. ഞാനിവിടെത്തന്നെ നില്പാം!” എന്നു പറഞ്ഞു ചന്ദ്രശേഖരൻ ഒരു കൈ നിറയെ നാണയം രാമുവിന്റെ കയ്യിൽ നല്കി.

രാമു ഒരു തുണിക്കടയിൽ ചെന്നു ആ നാണയങ്ങൾക്കൊടുത്തു തുണി വാങ്ങി. യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ലാതെ ചെലവായതിൽ ആ നാണയങ്ങളിൽ രാമുവിനു പുണ്ണവിശ്വാസം തോന്നി.

രാമു കടയിൽനിന്നും തുണിയുമായി പുറത്തുവന്നവുടനെ ചന്ദ്രശേഖരൻ രാമുവിന്റെ തോളിൽ തട്ടിപറഞ്ഞു “ഓ!

ഇപ്പോൾ താങ്കൾക്ക് ധൈര്യം വന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇനിയും നാണയങ്ങൾ നല്കാം. മാറ്റാമോ?”

രാമു സമ്മതിച്ചു. രാമുവിന്റെ നൂറു നാണയങ്ങൾക്കു ചന്ദ്രശേഖരൻ ഇരു നൂറു നാണയം നല്കണമെന്നു ഉള്ള കരാറിലെത്തി.

രാമു പണവുമായി ചന്ദ്രശേഖരന്റെ വീട്ടിലെത്തി. ചന്ദ്രശേഖരൻ രാമുവിന്റെ കൈയിൽനിന്നും നൂറു നാണയം വാങ്ങി ഒട്ടും കൂസാതെ ഒരു കൂടയിലിട്ടു. എന്നിട്ടു കട്ടിലിനടിയിലുള്ള ഒരു പെട്ടി തുറന്നു അതിനുള്ളിൽനിന്നു രണ്ടു കൈനിറയെ നാണയം എടുത്തു രാമുവിന്റെ കയ്യിൽ നല്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു “എണ്ണിനോക്കൂ, നാലഞ്ചു കൂടുതൽ കാണം!”

രാമു എണ്ണിനോക്കി. ഇരുപത്തിനാലു നാണയം കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു. ആ നാണയം തന്റെ കടയിൽ വരുന്നവർക്കു നല്കി മാറ്റുന്നതിൽ രാമുവിനു പ്രയാസം തോന്നിയില്ല. കള്ളനാണയം കാരണം അയാളുടെ വ്യാപാരവും വളരെ കേമമായി.

ഒരു ദിവസം രാമു സ്വത്തുകളെല്ലാം നാണയമാക്കി പത്തുലക്ഷം രൂപയുടെ നാണയങ്ങൾ ചാക്കുകളിൽ കെട്ടി ഒരു വണ്ടിയിൽ വച്ചു ചന്ദ്രശേഖരന്റെ വീട്ടിലെത്തി.

“ഇത്രയും പണം എന്റെ നാണയങ്ങളുമായി മാറ്റുന്നത് നല്ലതല്ല. അതു ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു ശരിയല്ല. ഇത്രയും

ധനം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന എന്റെ
ഗുരുവിന്റെയടുക്കൽ പോകാം.''
ചന്ദ്രശേഖരൻ പറഞ്ഞു.

നാണയചാക്കുകളുമായി വണ്ടിയിൽ
കയറി രണ്ടുപേരും പുറപ്പെട്ടു. രണ്ടു
ദിവസം യാത്രചെയ്ത് അവർ ഗുരുവി
ന്റെ ഗ്രാമത്തിലെത്തി. അവിടെ രാമു
വിന്റെ ജോലി വളരെ വേഗം നടന്നു.

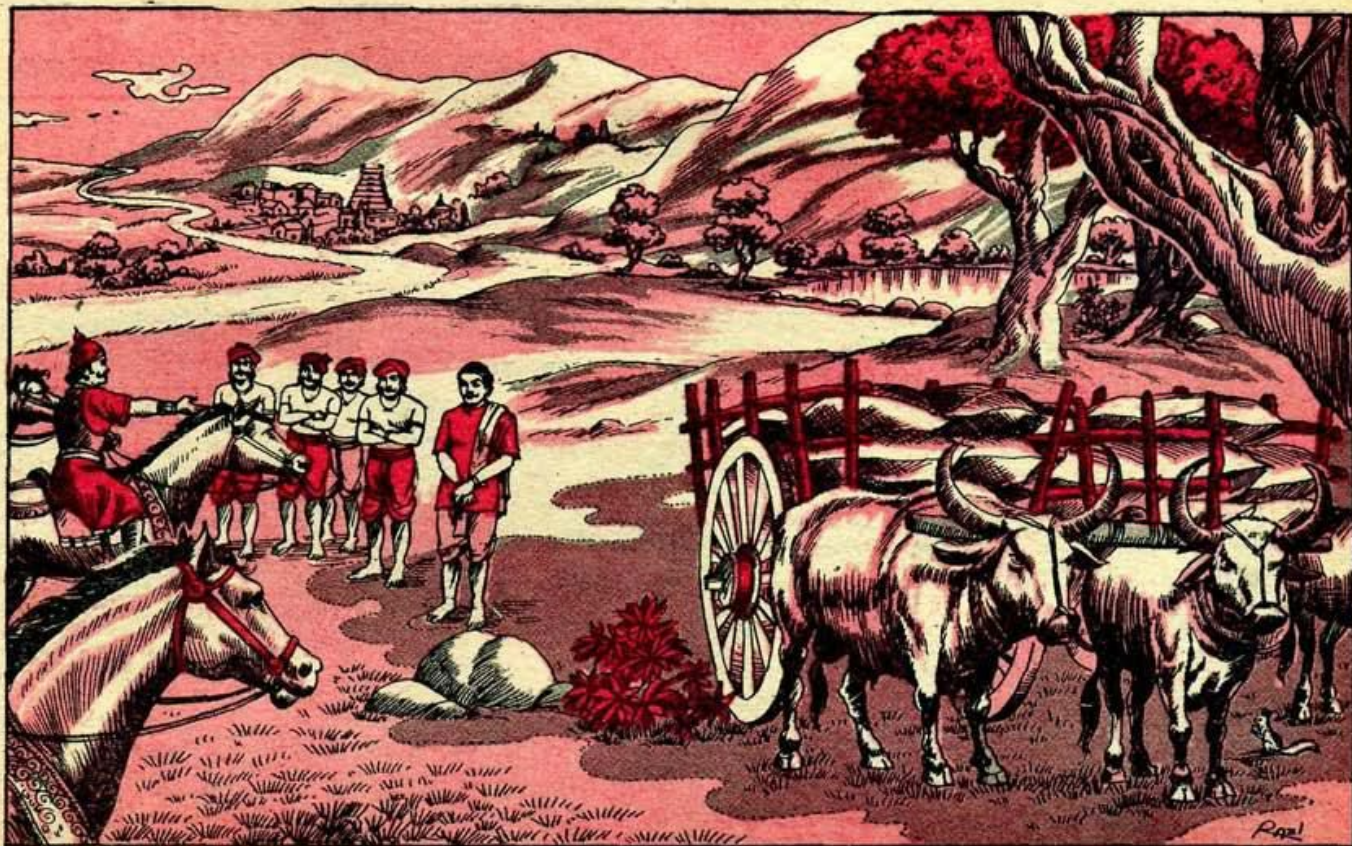
രാമു ഇരട്ടിച്ച പണചാക്കു വണ്ടി
ചന്ദ്രശേഖരൻ അയച്ച നാലുപേരു
മായി നഗരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

ആദ്യദിവസം യാത്രാതടസ്സമുണ്ടാ
യില്ല. അടുത്ത ദിവസം ചന്ദ്രശേഖര
ന്റെ അനുയായികൾ രാജഭടന്മാരെ
കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു രാമുവിനോടു പറഞ്ഞു
“രാമു സർ! രാജഭടന്മാർ വരുന്നു.
വണ്ടിയെ ഒരു ഭാഗത്തു നിറുത്തിയിട്ടു
നമ്മൾ തമ്മിൽ അടികൂടുന്നതുപോലെ

അഭിനയിക്കാം. ശിപായിമാർ
പോയിട്ടു നമുക്കു വണ്ടിയുമായി
പോകാം.''

ഭയചകിതനായ രാമുവിനു ചന്ദ്ര
ശേഖരന്റെ അനുചരന്മാർ പറയുന്നത്
അനുസരിക്കേണ്ടിവന്നു. രാജഭടന്മാർ
വണ്ടിനിറുത്തി. നാണയചാക്കുകളെ
കമ്പുകൊണ്ടു തട്ടിയിട്ടു ചോദിച്ചു
“ഇവ നാണയങ്ങളാണോ?”

“ഞങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ! ഞങ്ങൾ
വയലിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നവരാണ്.
ഇദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ വയലിൽ ജോലി
ചെയ്യാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുക
യാണ്.” ചന്ദ്രശേഖരന്റെ അനുചര
ന്മാർ അറിയിച്ചു. രാമുവും അവർ
പറഞ്ഞതു് സമർത്ഥിച്ചു തലകുലുക്കി.
രാജഭടന്മാർ വണ്ടിയും വലിച്ചുകൊണ്ടു്
രാജധാനിക്കു പുറപ്പെട്ടു.

രാമുവിന് തല കറങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നി. അയാൾ എങ്ങനെയോ വീട്ടിലെത്തി. രാമുവിന്റെ സർവ്വസ്വവും നശിച്ചു. എന്താനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു അസ്ഥി മാത്രമായ ശരീരവുമായി കടയിലേക്കു പുറപ്പെട്ട രാമു ദൂരെയായി ചന്ദ്രശേഖരനെ കണ്ടു.

ഏതോ ഒരു ഭിക്ഷക്കാരൻ മുടന്തി വന്ന് ചന്ദ്രശേഖരനിൽനിന്നു കൈ നിറയെ നാണയം ഭിക്ഷയായി വാങ്ങിയിട്ടു പോയി. ഭിക്ഷക്കാരൻ മുടന്തികൾ ദൂരം നടന്നിട്ടു നേരെ നടക്കാൻ തുടങ്ങി.

രാമു ഭിക്ഷക്കാരനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അയാൾ ചന്ദ്രശേഖരന്റെ അനുചരൻ തന്നെയായിരുന്നു. തന്നെ വഞ്ചിക്കാൻ നടത്തിയ നാടകമായിരുന്നത് രാമുവിനു മനസ്സിലായി.

ചന്ദ്രശേഖരൻ ഭിക്ഷക്കാരനെ പിന്തുടന്ന് അയാളുടെ കൈയിൽനിന്നു നാണയമെല്ലാം മടക്കിവാങ്ങി. ചന്ദ്രശേഖരൻ പോയശേഷം രാമു ഭിക്ഷക്കാരനെ സമീപിച്ചു. ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നും തന്നോടൊപ്പം വന്ന നാലു

അനുചരന്മാരിൽ ഒരാളാണ് ആ ഭിക്ഷക്കാരനെന്നു രാമു മനസ്സിലാക്കി. അപ്പോൾ രാജഭടന്മാരായി വന്നതും ചന്ദ്രശേഖരന്റെ ആളുകൾ തന്നെയാണെന്നു രാമുവിനു മനസ്സിലായി.

ഭിക്ഷക്കാരൻ രാമുവിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി “ഈ രഹസ്യം നിങ്ങൾ പുറത്തു പറഞ്ഞാൽ തല കഴുത്തിൽ കാണുകയില്ല. ഞങ്ങൾ എന്തിനും തയ്യാറായിട്ടുള്ളവരാണ്.”

“എന്റെ സമ്പത്തെല്ലാം നശിച്ചില്ലേ, എന്റെ സന്താനങ്ങളുടെ ഗതിയെന്താണ്?” രാമു ചോദിച്ചു.

“ഞാനല്ല പണം കടം നൽകാം. എന്തെങ്കിലും വ്യാപാരം ചെയ്തു ജീവിക്ക്! ഭിക്ഷക്കാരൻ അറിയിച്ചു.

“നല്ല നാണയങ്ങൾ നല്ലമോ അതോ കള്ളനാണയമോ?” രാമു ചോദിച്ചു.

അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു “ഞങ്ങളുടെ കയ്യിൽ ഉള്ള നാണയങ്ങളെല്ലാം നല്ല നാണയങ്ങൾ തന്നെയാണ്. ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടിനും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല.”

ധാന്യത്തിന്റെ വില

രഘു ഒരു ജമീന്ദാറായിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു വലിയ മാളിക പണികഴിച്ചു. വലിയ നഗരത്തിൽപോലും അങ്ങനെയൊരു മാളിക കാണുകയില്ല. പുറത്തുനിന്നു പലരും ആ മാളിക കാണാൻ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ജമീന്ദാർ തന്റെ വയലിലുണ്ടാകുന്ന ധാന്യങ്ങൾ എല്ലാം തന്റെ പണയകശാലയിൽ തന്നെ പൂട്ടിവയ്ക്കുകയായിരുന്നു പതിവു. ജോലിക്കാർക്കുപോലും ധാന്യം അയാൾ സ്വയം അളന്നുകൊടുക്കും. പണയകശാല അയാൾ തന്നെ പൂട്ടി സൂക്ഷിച്ചുവന്നു.

ഒരു ദിവസം അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലുള്ള മൂന്നുപേർ രഘുവിന്റെ വീടു കാണാൻ വന്നു. ആ സമയം രഘു തന്റെ ജോലിക്കാർക്ക് ധാന്യം അളന്നു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു. അളന്നു കൊടുക്കുമ്പോൾ താഴെ വീണ രണ്ടു അരി, രഘു വളരെ സൂക്ഷിച്ചു എടുത്ത് വീണ്ടും പണയകശാലയിലേക്കിട്ടു. ഇതുകണ്ട് വന്നവരിൽ ഒരാൾ തമാശയായി പറഞ്ഞു “അങ്ങ് അരി സ്വർണ്ണം പോലെയാണല്ലോ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്?”

വന്നവർക്ക് വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യ നൽകാൻ രഘു മറന്നില്ല. അവരെ രഘു സദ്യകുറുപ്പിച്ചു. സദ്യവട്ടങ്ങൾ ഒരുക്കുന്ന വാസന വന്നവരുടെ നാവിൽ വെള്ളമുറിച്ചു. രഘു അവരെ ഉണ്ണാൻ വിളിച്ചു. ഉണ്ണാനിരുന്നവർക്കൊത്തുരം തോന്നി. ഇലയിൽ കൂമ്പാരം പോലെ സ്വർണ്ണം വിളമ്പി.

രഘു പറഞ്ഞു “അരിയെക്കാൾ വിലപിടിപ്പുള്ള സ്വർണ്ണം താങ്കൾ ഭക്ഷിച്ചാലും!” വന്നവർക്ക് അവരുടെ തെറ്റു മനസ്സിലായി. അവർ രഘുവിനോടു മാപ്പുപേക്ഷിച്ചു. സദ്യകഴിഞ്ഞു അവർ മടങ്ങിപ്പോയി. — ജി. ലളിതാ ദേവി

അപരാധി

കോശീനഗരത്തിൽ പണ്ടു് കമലഗുപ്തനെന്നൊരു ധനികനായ വ്യാപാരിയുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ മകൾ പത്മിനി അതീവസുന്ദരിയായിരുന്നു. സൽസ്വഭാവിയും ബുദ്ധിമതിയുമായ പത്മിനിക്കുവേണ്ടി കമലഗുപ്തൻ ചന്ദ്രഗുപ്തനെ യുവാവിനെ തേർത്തായി തിരഞ്ഞെടുത്തു “വീട്ടുമരുമക”നാക്കി. കാലക്രമേണ കമലഗുപ്തൻ തന്റെ വ്യാപാരം മുഴുവനും ചന്ദ്രഗുപ്തനെ ഏല്പിച്ചു.

പത്മിനി ചന്ദ്രഗുപ്തനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എങ്കിലും അവൾ അതു് പുറത്തു പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. ചന്ദ്രഗുപ്തനോടു് വളരെ സ്നേഹം ഭാവിച്ചിട്ടു് രഹസ്യമായി അവൾ ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കാൻ തുടങ്ങി. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം അവൾക്കു് ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. ആ കുഞ്ഞിനെ സ്പർശിക്കാൻപോലും അവൾ വെറുപ്പു പ്രകടിപ്പിച്ചു.

ഒരു ദിവസം ചന്ദ്രഗുപ്തൻ തന്റെ കടയിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ

തെരുവിൽകൂടി തീർത്ഥംകൊണ്ടു് ഒരു ബ്രാഹ്മണ യുവാവു പോകുന്നതു കണ്ടു. കാണാൻ വളരെ സുന്ദരനായ അയാൾ സൽസ്വഭാവിയുമാണെന്നു് അയാളുടെ മുഖം കണ്ടാൽ അറിയാം.

ആ സമയം ചന്ദ്രഗുപ്തൻ ഗോതമ്പു അളന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഗോതമ്പിലുള്ള ഒരു ഉണങ്ങിയ പൂല്ലു പറന്നു ബ്രാഹ്മണ യുവാവിന്റെ ശരീരത്തിൽ പതിച്ചു. ചന്ദ്രഗുപ്തൻ വിഷമം തോന്നി. അയാൾ ഓടിചെന്നു് അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്നു് അതു മാറ്റാൻ ഭാവിച്ചു.

ബ്രാഹ്മണ യുവാവു് തടുത്തിട്ടു് പറഞ്ഞു “നില്ല! ഞാനിപ്പോൾ തന്നെ ചത്തുകളയും. എനിക്കിന്നുവരെ ഒരു പാപവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴിതാ നിങ്ങൾ എന്നോടു കാണിച്ചതു് മഹാപാപമാണു്.”

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചപ്പോൾ യുവാവു് തന്റെ നിശ്ച

യം. മാറി. ചന്ദ്രഗുപ്തൻ യുവാവിനോടു അതിയായ ഭക്തിയും ബഹുമാനവും തോന്നി. അല്പസമയം തന്റെ വീട്ടിൽ വന്ന് ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചിട്ടു പോകണമെന്നു ചന്ദ്രഗുപ്തൻ അപേക്ഷിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ സമ്മതിച്ചു.

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ തന്റെ വ്യാപാരം വിപുലപ്പെടുത്താൻ നിശ്ചയിച്ചു. അയാൾ തന്റെ ഗൃഹഭരണവും മറ്റു ചുമതലകളും ബ്രാഹ്മണ യുവാവിനെ ഏല്പിച്ചിട്ടു വ്യാപാരത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. അയാൾ പാടലി പുത്രത്തിലേക്കു തിരിച്ചു.

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ തന്റെ താവളം പാടലി പുത്രത്തിനു സമീപമുള്ള ഒരു വനത്തിലാക്കി. അവിടെയൊരു വൃക്ഷത്തിൽ ഒരു പക്ഷി തനിയെ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. മറ്റു പക്ഷികൾ ആഹാരത്തിനു

പുറത്തുപോകുന്ന സമയം നോക്കി ഈ പക്ഷി അവയുടെ കൂടുകളിൽ കയറി ആഹാരം മുട്ട എന്നിവ ഭക്ഷിച്ചിട്ടു ഒന്നും അറിയാത്തതുപോലെ യഥാസ്ഥാനത്തു ചെന്നിരിക്കും.

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ വിചാരിച്ചു “മഹ, ഈ പക്ഷിക്ക് എന്തു ദൃഷ്ടസ്വഭാവമാണ്. ഈ പ്രവൃത്തിക്ക് ഇതിനു ശിക്ഷ ലഭിക്കുകയില്ലേ?”

ഇതിനിടയിൽ ഒരു വേടൻ ആ പക്ഷിയെ അബെയ്തുകൊന്നു. അതുകണ്ട് ചന്ദ്രഗുപ്തൻ സന്തോഷമായി. പക്ഷിയുടെ ദൃഷ്ടപ്രവൃത്തിക്ക് ഫലം ലഭിച്ചല്ലോ? ചന്ദ്രഗുപ്തൻ അടുക്കലുള്ള ഒരു ആശ്രമത്തിലേക്കുപോയി. അവിടെ ഒരു മുനി ധ്യാനനിഷ്ഠനായിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ സർവ്വഭരണ വിഭൂഷിതഗാത്രയായ ഒരു

തരുണിമണി ചെന്നു മുനിയെ സാക്ഷാംഗം നമസ്കരിച്ചു. മുനി പെട്ടെന്ന് തന്റെ കീഴയിൽനിന്നും ഒരു കത്തി വലിച്ചു. ആ സ്രീയെ കത്തിക്കൊന്ന് അവരുടെ ആഭരണങ്ങളെല്ലാം എടുത്തു. ദൂരെനിന്നു ഈ സംഭവം ചന്ദ്രഗുപ്തൻ കാണുകയുണ്ടായി. മുനി കണ്ണടച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നതിനാൽ ചന്ദ്രഗുപ്തനെ മുനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ മനസ്സ് വല്ലാതെ പതറി.

ആസമയം രാജാവിന്റെ ശിപായി മാർ പ്രവേശിച്ചു മുനിയേയും ശവശരീരവും പരിശോധിച്ചു മുനിയെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി. അപ്പോഴാണ് ചന്ദ്രഗുപ്തൻ തോന്നിയതു് ഈ ലോകത്തിൽ ധർമ്മവും അധർമ്മവും തുല്യമായി നടക്കുന്നുവെന്ന്. അയാൾ കല്പം സമാധാനം തോന്നി. മഹാപതിവ്രതയായ തന്റെ ഭാര്യ പത്മിനിയേയും, മഹാപുരുഷനായ ബ്രാഹ്മണ യുവാവിനേയും പോലുള്ളവർ ഈ ലോകത്തുള്ളതിനാലാണ് ലോകത്തു് ധർമ്മം നിലനില്ക്കുന്നതെന്ന്

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ തോന്നി. ചന്ദ്രഗുപ്തൻ വേഗം തന്റെ സാധനങ്ങൾ വിറ്റഴിച്ചു അപ്പോൾ വീട്ടിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരം അയാളെ അലട്ടിത്തുടങ്ങി. അയാൾ അതിവേഗം വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു അർദ്ധരാത്രി വീട്ടിലെത്തി. തന്റെ ശയനമുറിയിലെ ജനാലവഴി അകത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ അയാൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. അയാളുടെ പത്നിയും ബ്രാഹ്മണ യുവാവും ഒരു കിടക്കയിൽ കിടന്നുണ്ടു്.

“ഭഗവാനെ ഇതെന്തന്യായം?” ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ മനസ്സുനീറി. പെട്ടെന്ന് കൂരയിൽനിന്നും ഒരു സപ്പ് അവരുടെ ശരീരത്തിൽ വീണു. സപ്പ് അവരെ രണ്ടുപേരെയും കൊത്തിയിട്ടു എങ്ങോട്ടോപോയി. നിദ്രയിൽത്തന്നെ അവർ രണ്ടുപേരും മരണമടഞ്ഞു.

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ ഇതു കണ്ടു് മനസ്സിൽ കരുതി “ഇപ്രകാരമായിരിക്കും ഭഗവാൻ അപരാധങ്ങൾക്കു ശിക്ഷ നല്കുന്നത്, അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതെങ്ങനെ?”

കൃതജ്ഞത

ഒരു നഗരത്തിൽ ജയശേഖരനെന്ന ഒരു ധനികനുണ്ടായിരുന്നു. ജലപ്രഭയെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ പത്നിയുടെ പേര്. ആ ദമ്പതികൾക്ക് സന്താനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രാർത്ഥനകളും, പൂജകളും, വ്രതങ്ങളും മറ്റും നടത്തിയിട്ടും പ്രയോജനമുണ്ടാകാത്തതിനാൽ അവർ തീർത്ഥാടനത്തിനിറങ്ങി.

തീർത്ഥാടനമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു അവർ മടങ്ങുമ്പോൾ ഒരു വനത്തിൽ കൊള്ളക്കാർ അവരെ വളഞ്ഞു. ജയശേഖരന്റെ അനുചരന്മാർ കൊള്ളക്കാരെ കണ്ടു ഭയന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. കൊള്ളക്കാർ ജയശേഖരനെയും പത്നിയെയും വളഞ്ഞു ആരേണങ്ങളും ധനവും കൊള്ളയടിച്ചു.

ചിലർ ജലപ്രഭയുടെ സൗന്ദര്യത്തിൽ മോഹിതരായി. അവർ ജലപ്രഭയെ അവമാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ കൊള്ളത്തലവൻ അവരെ ശാസിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു “സ്രീകളോടു

അന്യായം കാണിക്കരുതെന്ന് ഞാനെത്രപ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്? നമുക്ക് വേണ്ടത് പണം മാത്രമാണ്. അതിനുവേണ്ടിയാണ് നാം പ്രാണനും അഭിമാനവും കൂട്ടാക്കാതെ ഈ വനത്തിൽ കഴിഞ്ഞു ഈ തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നത്. മേലാൽ ഇപ്രകാരം നികൃഷ്ടമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്താൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ തല കൊയ്തുകളയും!”

ഇപ്രകാരം തന്റെ അഭിമാനം രക്ഷപ്പെടുത്തിയ കൊള്ളത്തലവനോടു കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ജലപ്രഭ പറഞ്ഞു “സഹോദരാ, നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ സ്വത്തു മുഴുവൻ കൊള്ളയടിച്ചു. എന്നാലും ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടു കടപ്പെട്ടവരാണ്. ഈ ഉപകാരം ഒരിക്കലും ഞാൻ മറക്കുകയില്ല.”

ജയശേഖരനും ജലപ്രഭയും വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട തങ്ങളുടെ നഗരത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു.

ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുശേഷം കൊള്ളത്തലവൻ, ജയശേഖരനും ജയപ്രഭയും താമസിച്ചിരുന്ന നഗരത്തിൽ ഏതോ കാര്യത്തിനായി പോകുകയുണ്ടായി. കൊള്ളത്തലവനെ തേടി വളരെക്കാലമായി കാത്തിരുന്ന രാജഭടൻ അയാളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു കൊള്ളത്തലവനെ പിന്തുടർന്നു.

കൊള്ളത്തലവൻ ഭടന്മാരുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിട്ടിട്ട് ഒരു വലിയ വീട്ടിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആ വീടു് മററാരുടേതുമായിരുന്നില്ല, ജയശേഖരന്റെതായിരുന്നു.

ജയശേഖരൻ കൊള്ളത്തലവനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ ഇവനാണ് അനൗചരന്മാരോടൊപ്പം വന്ന് തന്റെ ആഭരണങ്ങളും ധനവും കൊള്ളയടിച്ചത്. ഇപ്പോഴതിന്, പകരം വീട്ടണം. ജയശേഖരൻ മധുരവാക്കുകളാൽ കൊള്ളത്തലവനെ ഒരു ഇരുട്ടടഞ്ഞ മുറിക്കുള്ളിലാക്കി പുറത്തുനിന്നു കതകടച്ചു. എന്നിട്ട് രാജാവിനെ വിവരമറിയിക്കാൻ പുറത്തേക്കു പോയി. കൊള്ളത്തലവനെ പിടിച്ചു

കൊടുത്ത് രാജാവു് നല്കുന്ന സമ്മാനത്തുകകൊണ്ടു് നഷ്ടപ്പെട്ടതെല്ലാം വാങ്ങാമെന്നായിരുന്നു ജയശേഖരൻ കരുതിയതു്. ജയശേഖരന്റെ പത്നിയും കൊള്ളത്തലവനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. എന്നാലും അയാളെ മനസ്സിലാക്കാത്തതുപോലെ അവർ അഭിനയിച്ചു. ജയശേഖരൻ പോയശേഷം കൊള്ളത്തലവനെ മുറിയിൽനിന്നും തുറന്നു വീട്ടിട്ട് ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു “സഹോദരാ, നിങ്ങൾ ഒരിക്കൽ എന്റെ മാനം രക്ഷിച്ചു. അതിനു് പ്രത്യുപകാരം ഞാനിതാ ചെയ്യുന്നു. പോകൂ! ഇനി ശ്രദ്ധിച്ചു് കഴിഞ്ഞുകൊള്ളുക.”

കൊള്ളത്തലവന്റെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു, അയാൾ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ജയപ്രഭയുടെ കാലിൽ വീണശേഷം അവിടെ നിന്നും പോയി. ധനത്തെക്കാൾ വലുതായ ഒരു വസ്തു ജീവിതത്തിലുണ്ടെന്ന സത്യം അപ്പോഴാണ്യായം മനസ്സിലാക്കിയതു്, നന്ദി. അന്നുമുതൽ അയാൾ കൊള്ളയടിക്കുന്നത് നിറുത്തിയിട്ടു പാടുപെട്ടു് പണിയെടുത്ത് ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഹനുമാൻ

ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ഭരണകാലത്ത് ഉത്തരകോസലത്തിൽ ഗന്ധർവ്വന്മാർ ആക്രമണം ആരംഭിച്ചു. ഭരതൻ ഒരു ഭാരിച്ച സേനയുമായി ആക്രമണത്തെ നേരിടുകയും ഗന്ധർവ്വന്മാരെ നിശ്ശേഷം പരാജയപ്പെടുത്തി ജനങ്ങളെ അവരുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നും മുക്തരാക്കുകയും ചെയ്തു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം വടക്കു പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തു് ലവണാസുരനെന്ന രാക്ഷസൻ ജനങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങി. ശ്രീരാമൻ വിശേഷപ്പെട്ട അസുരന്മാരെ നല്ലി ശത്രുക്കളെ ലവണാസുരനെ വധിക്കാനയച്ചു. രാക്ഷസന്മാരുടെ മായാവിദ്യകൾ മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ എന്നു കരുതി വിഭീഷണനെയും കൂടി അയക്കുന്നത് നല്ലതാണെന്നു വിചാരിച്ചു്

വിഭീഷണനെ വിളിപ്പിക്കാനായി ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഹനുമാനെ ലങ്കയിലയച്ചു. ഉടനെ വിഭീഷണൻ രാക്ഷസ സേനയോടൊപ്പം വന്നെത്തി.

ശത്രുക്കൾ സുദർശന ചക്രം പോലെ അതിവേഗം മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി ലവണാസുരന്റെ സൈന്യത്തെ നേരിട്ടു. ആ ഭയങ്കരമായ യുദ്ധത്തിൽ വിഭീഷണന്റെ സൈന്യവും അസമാന്യമായ സാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ശത്രുക്കൾ ലവണാസുരനുമായി നേരിട്ടു് യുദ്ധം നടത്തി അവനെ വധിച്ചു. വിജയ ശ്രീലാളിത്തരായ ശത്രുക്കളും വിഭീഷണനും അയോദ്ധ്യയ്ക്കു മടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ തന്റെ സിംഹാസനത്തിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇടതു ഭാഗത്തു് സീതാദേവി

യും, മുമ്പിൽ ഹനുമാനും ആസനസ്ഥരായിരുന്നു. ആ നിറഞ്ഞ സഭയിൽ ഭരതൻ, ലക്ഷ്മണൻ, ശത്രുഘ്നൻ, സുഗ്രീവൻ, അംഗദൻ, നളൻ, നീലൻ, ജാംബവാൻ, വിഭീഷണൻ, വസിഷ്ഠൻ, വസുദേവർ തുടങ്ങി പല പ്രധാനികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

തത്സമയം മഹാമുനി അഗസ്ത്യർ അവിടെ വന്നെത്തി. ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ കൈകൂപ്പി വണങ്ങി അഗസ്ത്യമുനിയെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. അതിഥിസല്ക്കാരത്തിനുശേഷം മഹാമുനിയോടു് ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ കശലപ്രശ്നം ചെയ്തു.

അഗസ്ത്യർ പ്രസ്താവിച്ച “ഭിഷുരെ ശിക്ഷിക്കാനും ശിഷുന്മാരെ രക്ഷിക്കാനും താങ്കളുള്ളപ്പോൾ എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്കെന്തിനു ഭയം? അങ്ങ് ദശ

കണനായ രാവണനെ വധിച്ച യശസ്സ് പ്രാപ്തമാക്കിയെന്നതു് ശരിതന്നെ. എന്നാൽ സമുദ്രത്തിനക്കരെയുള്ള മായാനഗരം രാജധാനിയാക്കി വാഴുന്ന ശതകണനെന്ന രാക്ഷസൻ അങ്ങയെ വധിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു ശ്രമമാരംഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്.”

ശ്രീരാമൻ ആശ്ചര്യപൂർവ്വം ചോദിച്ചു “മഹാമുനേ, ആ രാക്ഷസനെപ്പറ്റിയുള്ള പൂണ്ണവിവരങ്ങൾ നല്കിയാലും!”

അഗസ്ത്യർ തുടർന്നു “കശ്യപനു് വസു എന്നുപേരായ ഒരു പത്നിയുണ്ടായിരുന്നു. ആസുരസന്ധ്യാസമയത്തു് വസു ഗർഭവതിയാകുകയും വികൃതമായ ഒരു കുഞ്ഞിനു് ജനം നല്കുകയും ചെയ്തു. അതാണു് ശതകണ്ഠൻ. അവൻ ബ്രഹ്മദേവനെ തപസ്സുചെയ്തു പ്രസാദിപ്പിച്ചു് ദേവന്മാരെയെല്ലാം അയാളുടെ അധീനത്തിലാക്കി. ഇതിൽ അങ്ങേയറ്റം അഹങ്കരിച്ച ശതകണ്ഠൻ മൂന്നു ലോകങ്ങളും തന്റെ കീഴിലാക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിനാൽ അല്പയോ ശ്രീരാമചന്ദ്രാ, താങ്കൾ ശതകണ്ഠനെ വധിച്ചു മൂന്നു ലോകത്തെയും രക്ഷിക്കൂ!”

ശ്രീരാമൻ അല്പനേരം ആലോചിച്ചിട്ടു ചോദിച്ചു “അവൻ കാഴ്ചയിൽ എങ്ങനെയാണു്?”

“കാഴ്ചയിലവൻ എങ്ങനെയാണെങ്കിലും താങ്കളുടെ അസൂയയെക്കുമുമ്പിൽ അവൻ നിശ്ചിതൻ. എന്നാൽ രാവണനെക്കാൾ പത്തുമടങ്ങു് പ്രതാപവും ശക്തിമാനുമാണവൻ. അങ്ങനെയുള്ളവനെ വധിക്കാൻ എന്തുപായം

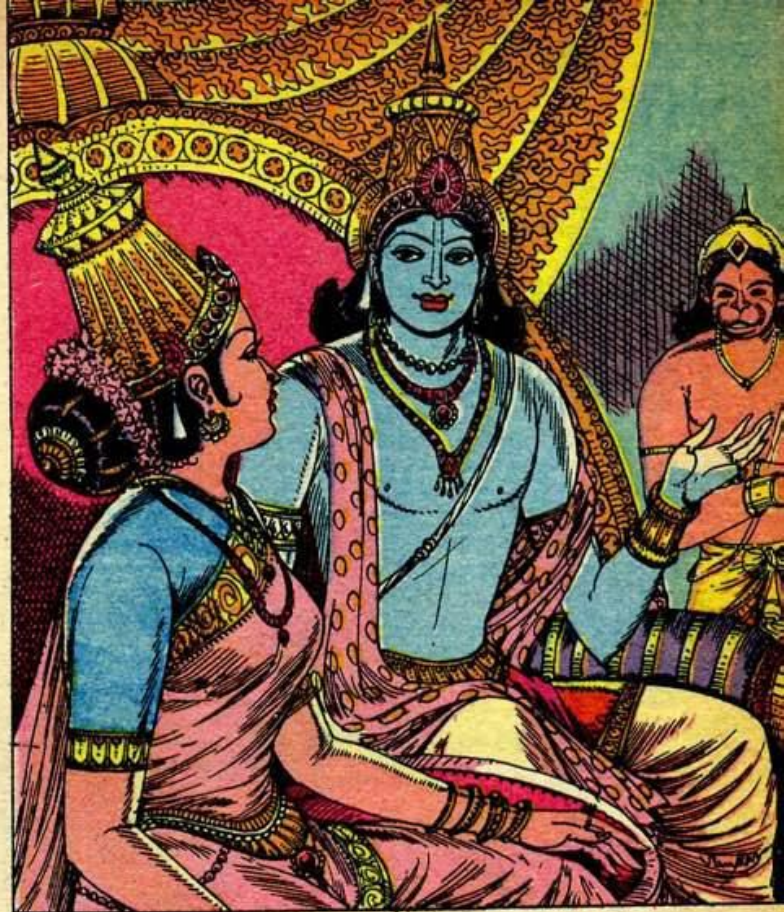
സ്വീകരിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയേണ്ടല്ലോ?" അഗസ്ത്യർ അറിയിച്ചു.

അഗസ്ത്യർപോയതിനുശേഷം ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ സഹോദരന്മാരോടു പറഞ്ഞു "രാവണനുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ഞാൻ ആകെ ക്ഷീണിതനായിരിക്കുന്നു. ലക്ഷ്മണനും എന്നെപ്പോലെതന്നെ. ഭരതൻ ഗന്ധർവ്വന്മാരുമായും, ശത്രുഘ്നൻ ലവണാസുരനുമായും യുദ്ധം ചെയ്തു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ നൂറു യോജനാദൂരമുള്ള സമുദ്രം ചാടി കടന്നു ശതകണ്ഠനായി യുദ്ധം ചെയ്തു വിജയിക്കാൻ നാം ആരെയാണ് നിയോഗിക്കേണ്ടതു്? നൂറു യോജന ചാടാൻ ആരെക്കൊണ്ടാണ് സാധിക്കുക?" എന്നു പറഞ്ഞു ശ്രീരാമൻ ചിന്തയിലാണ്ടു.

ഇതിനിടയിൽ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ദൃഷ്ടി ഹനുമാനിൽ പതിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു "ഹനുമാൻ, നിങ്ങൾ ഒരു പാദഭദ്രനാണ്. ഇക്കാര്യം നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിക്കൂ! എല്ലാം അറിയാമായിരുന്നിട്ടും എന്താണ് ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മട്ടിലിരിക്കുന്നതു്?"

ഹനുമാൻ ശ്രീരാമനോടു പറഞ്ഞു "അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ ഈ രാക്ഷസന്മാർ ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. അങ്ങ് എന്റെ തോളിൽ കയറി ആ രാക്ഷസന്റെ ദ്വീപിൽചെന്നു അവനെ വധിച്ചാലും!

ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഹനുമാനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു "നിങ്ങളുടെ ശൗര്യവും പരാ

ക്രമവും വേറെ ആർക്കാണുള്ളതു്?" എല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സീതാദേവി ശ്രീരാമചന്ദ്രനോടു ചോദിച്ചു "അങ്ങ് ഹനുമാനെ ഒരു പാദഭദ്രനാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ? തദ്ദ്രൻ വാനരരൂപം ധരിക്കാണെന്നാണുകാരണം?"

മറുപടിയായി രാമചന്ദ്രൻ "ബ്രഹ്മാണ്യം മുഴുവനും ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പാദഭദ്രൻ ഒരിക്കൽ തന്റെ ധ്യാനശക്തി കൊണ്ടു് മഹാവിഷ്ണുവിനെ സ്വന്തരൂപത്തിൽ കണ്ടു. ഒരിക്കലും കാണാൻ സാധിക്കാത്ത ആ രൂപം തന്റെ ആരാധനാമുന്തിയായ ഈശ്വരന്റേതായിരിക്കുമെന്നു തദ്ദ്രൻ കരുതി. ഉടനെ അയാൾ അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടു ലോകം മുഴുവനും സഞ്ചരിച്ചു് ഒടുവിൽ ശിവനിൽ ലയിച്ചു. ആ

ശിവന്റെ അംശത്തിലാണ് ഹനമാൻ ജനിച്ചത്.

അനന്തരം ശ്രീരാമൻ ശതകണ്ഠനായി യുദ്ധത്തിന് പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറായി. സീതാദേവിയും അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം പോകാൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ലക്ഷ്മണൻ, ഭരതൻ, ശത്രുഘ്നൻ, സുഗ്രീവൻ, വിഭീഷണൻ എന്നിവരും ഭാരിച്ച സേനയുമായി പുറപ്പെട്ടു. ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഹനമാനെ അന്വേഷിച്ചു. ഹനമാൻ വിശ്വരൂപം ധരിച്ച ഭൂമിയിലും ആകാശത്തിലുമായി സർവ്വഭാഗത്തും വ്യാപിച്ചു നിൽക്കൊള്ളുകയായിരുന്നു. ഹനമാന്റെ രൂപം മുഴുവനും കാണാനാകും സാധിച്ചില്ല. എല്ലാവരും ആശ്ചര്യഭരിതരായി.

ഹനമാൻ ഭൂമിയിലേക്കു കനിഞ്ഞു. ഒരു പീഠത്തിൽ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ സീതാദേവിയെ ഇരുത്തി അദ്ദേഹവുമിരുന്നു. എന്നിട്ട് രാക്ഷസസേനയും ഹനമാന്റെ ശരീരത്തിൽ കയറി. എല്ലാവരും മായി ഹനമാൻ ആകാശയാത്ര ചെയ്തു. ആകാശമാഗ്നേ പരന്നുപോയ ഹനമാൻ മേഘപർവ്വതംപോലെ കാണപ്പെട്ടു.

ഹനമാൻ നാലു സമുദ്രങ്ങൾ കടന്നപ്പോൾ ശ്രീരാമൻ സീതാദേവിക്ക് ഓരോ സമുദ്രവും കാണിച്ചു വിവരിച്ചുകൊടുത്തു. ഒടുവിൽ ഭൂരെയായി ശതകണ്ഠന്റെ മായാനഗരം കണ്ടു. നഗരത്തിനു ചുറ്റും സ്വർണ്ണംകൊണ്ട് കോട്ടകൾ കെട്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഹനമാനെപ്പോലെ സമുദ്രം കടക്കാൻ വേറെ ആർക്കും സാധ്യമല്ല.

മായാനഗരത്തിൽ നന്ദനവനം പോലൊരു ഉദ്യാനം. ആ ഉദ്യാനത്തിലിറങ്ങാൻ ശ്രീരാമൻ ഹനമാനോടു നിർദ്ദേശിച്ചു. അതനുസരിച്ചു ഹനമാൻ ഉദ്യാനത്തിലിറങ്ങി. ശ്രീരാമൻ സുഗ്രീവനോടു പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ രാക്ഷസന്മാരുമായി യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടുക.'

അപ്പോൾ സുഗ്രീവൻ, അംഗദൻ, വിഭീഷണൻ തുടങ്ങിയ മഹാവീരന്മാർ സേനയുമായി ശതകണ്ഠന്റെ നഗരം ആക്രമിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു. ചാനരന്മാരും രാക്ഷസന്മാരും ശതകണ്ഠന്റെ കോട്ടകൾ വളഞ്ഞു. ആദ്യം അവർ കോട്ടകൾ അടിച്ചു തകർത്തു. ഗോപുരങ്ങൾ തകർത്തശേഷം കോട്ടവാതിലിനു നേരെ ആക്രമണം തുടർന്നു. ദ്വാര

പാലകന്മാരായ കാലകേയ രാക്ഷസന്മാർ വാനര രാക്ഷസസേനയുടെ ആക്രമണം കണ്ടു് അമ്പരന്നുപോയി. അവർ കരുതി “ഇവർക്കു് ഈ നഗരം ഭരിക്കുന്നതു ശതകണ്ഠനാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടെ? ഇവർക്കു് പ്രാണഭയം ലേശം പോലുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ.”

കാലകേയർ പല ആയുധങ്ങളും വാനര-രാക്ഷസ സേനകളുടെ നേർക്കു പ്രയോഗിച്ചു. കാലകേയരുടെ ആയുധങ്ങൾ വീണു് പരുക്കേറിയ വാനരന്മാർ ഭയന്നു് ഓട്ടം പിടിച്ചു. വിഭീഷണൻ വാനരന്മാരെ തടുത്തുനിറുത്തി രാക്ഷസസേനയെ ഉത്സാഹപ്പെടുത്തി. എല്ലാവരും കൂടി വീണ്ടും കാലകേയർക്കു് നേരെനീങ്ങി. യുദ്ധം തീവ്രമായി.

അപ്പോൾ ശതകണ്ഠൻ ശിവപൂജ നടത്തുകയായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ

കോലാഹലം കേട്ടു് അയാൾ ദ്വാര പാലകന്മാരോടു ചോദിച്ചു. “ഇതെന്തു കോലാഹലമാണു്?”

ദ്വാരപാലകന്മാർ ശതകണ്ഠനെ തൊഴുതുവണങ്ങി അറിയിച്ചു. “പ്രഭോ! ഏതോ ഒരു രാജാവു വാനരന്റെ പുറത്തു് കയറി ഇവിടെ വന്നിറങ്ങി. വാനര സൈന്യവും രാക്ഷസ സൈന്യവും നമ്മുടെ ദ്വീപിൽ താവളമടിച്ചിരിക്കുകയാണു്. നമ്മുടെ കാലകേയർ അവരോടു് യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ബഹളമാണീകേൾക്കുന്നതു്.”

“ഒരു രാജാവു വാനരന്റെ പുറത്തു് കയറി വന്നുവെന്നു് കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? അതും നമ്മുടെ ഈ രാജ്യം ആക്രമിക്കാനായി വന്നിരിക്കുന്നുപോലും! ദേവന്മാർക്കുപോലും എന്റെയടുക്കൽ

വരാൻ കഴിവില്ല. പിന്നെയൊന്നീ കരങ്ങിന്റെ സഹായവുമായി വന്ന രാജാവ്'' എന്നു പറഞ്ഞു ശതകണ്ഠൻ തന്റെ മന്ത്രിയെ വിളിപ്പിച്ചു യുദ്ധത്തിനുവേണ്ട തയ്യാറെടുപ്പുകൾ ചെയ്യാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. ശതകണ്ഠനും സ്വയം യുദ്ധസന്നദ്ധനായി.

യുദ്ധസന്നദ്ധനായി നില്ക്കുന്ന ശതകണ്ഠന്റെ കിരീടം ആഭരണങ്ങൾ, തേജസ്സു എന്നിവകണ്ടു ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു നോക്കിനിന്നു.

ഇതുകണ്ടു ഹനുമാൻ ശ്രീരാമചന്ദ്രനോടു പറഞ്ഞു ''സ്വാമിൻ, അങ്ങു ആ രാക്ഷസനെ കണ്ടു എന്തിനാശ്ചര്യപ്പെടുന്നു? അങ്ങയുടെ പ്രതാപത്തിനു മുമ്പിൽ ഇവൻ നിസ്സാരൻ. ഉടനെ അവനെ വധിച്ചാലും'' എന്നു പറഞ്ഞു ഹനു

മാൻ നേരെ ശതകണ്ഠന്റെ അരികിൽ ചെന്നു മുഷികൊണ്ടു ആഞ്ഞുപ്രഹരിച്ചു. പ്രഹരമേറു ശതകണ്ഠൻ നിലം പതിച്ചു. അയാൾ എഴുന്നേറ്റു അടുത്തു നിന്ന ഹനുമാനോടു ''എടാ, നിനക്കിത്രയും ശക്തിയോ? മൂന്നു ലോകത്തെയും കിടുകിടാ വിറപ്പിക്കുന്ന എന്നെ നീ ഒറ്റ ഇടിക്കു വീഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ പല ദേവന്മാരെയും പരാജയപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആരും എന്നെ ഇതുവരെ നിലം പതിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. നിന്റെ കരുത്തു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഇനി എന്റെ കരുത്തു നീയും മനസ്സിലാക്കണമല്ലോ?'' എന്നു പറഞ്ഞു ശതകണ്ഠൻ തന്റെ സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ച് തന്റെ ശൂലം ഹനുമാന്റെ നേർക്കു എറിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഹനുമാൻ ആ ശൂലം കടന്നു പിടിച്ചു ഒടിച്ചു കളഞ്ഞു.

''സബാഷ്!'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ശതകണ്ഠൻ ഹനുമാന്റെ നേർക്കു ഗദ, കോടാലി, വാൾ എന്നീ ആയുധങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു. എല്ലാം ഹനുമാൻ തകർത്തു. ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഹനുമാന്റെ സാമർത്ഥ്യം കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായി സ്വയം യുദ്ധത്തിനായിറങ്ങി. ശ്രീരാമനോടൊപ്പം വിഭീഷണനും എത്തി. ശതകണ്ഠൻ അവരുടെ അസ്രുങ്ങളെ തടുത്തു ഒടിച്ചു ശ്രീരാമനെയും വിഭീഷണനെയും ലങ്കയിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

ഹനുമാൻ തന്റെ വാലിന്റെ നീളം വളർത്തി നാലു സമുദ്രങ്ങൾക്കും മുകളിൽ

കൂടി ഒരു പാലം തന്നെ നിർമ്മിച്ചു. ശ്രീരാമചന്ദ്രനും വിഭീഷണനും വീണ്ടും പാലത്തിന് മുകളിൽകൂടി മടങ്ങിയെത്തി. വാനരന്മാരും രാക്ഷസന്മാരും വൃക്ഷങ്ങൾ, പാറക്കുഴലന്മാരും എന്നിവകൊണ്ടു ശതകണ്ഠന്റെ പുറത്തു പേമാരിപോലെ ചൊരിഞ്ഞു. ശതകണ്ഠൻ അവയെ ചാമ്പലാക്കി. ശതകണ്ഠന്റെ ആക്രമണത്തിൽ ക്ഷീണിതരായ അംഗദൻ, നീലൻ, നളൻ, ലക്ഷ്മജൻ എന്നീ വീരന്മാർപോലും ഓടി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ മൂന്നു സഹോദരന്മാരും യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടു.

ഉടനെ ശ്രീരാമൻ സീതാസമേതനായി ശതകണ്ഠനോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ എത്തിച്ചേർന്നു. ശതകണ്ഠൻ പറഞ്ഞു "അല്ലയോ മനുഷ്യാ, രാവണനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതുപോലെയാണു് എന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതെന്നു നീ വിചാരിച്ചുവോ? ഈ കരങ്ങനുമായി നീ എന്തിനാണിവിടെ വന്നതു്? വെറുതെ സീതാദേവിയെയും ആപത്തിലാക്കാനാണു് നിന്റെ ശ്രമം.."

ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ കപിതനായി അവന്റെ നേർക്കു് അസ്രം തൊടുത്തു. അപ്പോൾ കോടിക്കണക്കിനു് ശതകണ്ഠന്മാർ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതുപോലെ ശ്രീരാമനു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസ്രങ്ങളെല്ലാം വ്യർത്ഥമായി.

ഇതുകണ്ടു് ഹനുമാനു് എന്തെന്നില്ലാത്ത കോപം തോന്നി. ആവേശഭരിതനായ ഹനുമാൻ ശതകണ്ഠന്റെ

സൈന്യത്തെ അതിക്രമമായി നശിപ്പിച്ചു. അതുവരെ യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ശ്രീരാമൻ വിശ്രമിക്കാനെന്നോണം അമ്പും വില്ലും സീതാദേവിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. സീതാദേവി ആ അസ്രങ്ങൾ വാങ്ങി ശതകണ്ഠനുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. കപിതനായ ശതകണ്ഠൻ പരാക്രമം മുഴുവൻ സീതാദേവിക്ക് കാണിച്ചുകൊടുക്കാനായി അവരുടെ നേർക്കു പല മാരകായുധങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു.

സീതാദേവി മനസ്സിൽ സ്മരിച്ചു "ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ സത്യം പാലിക്കുന്നവനാണെങ്കിൽ, ഞാൻ പതിവ്രതയാണെങ്കിൽ, ഈ ബാണത്തോടെ ഇവന്റെ കഥ കഴിയട്ടെ!" എന്നു വിചാരിച്ച ഒരു അമ്പു തൊടുത്തു് ശതകണ്ഠ

ന്റെ നേക്കു അയച്ചു. ശതകണ്ഠൻ അന്വേദം മരണമടഞ്ഞു. സീതാദേവി അമ്പം വില്ലും ശ്രീരാമചന്ദ്രനെ ഏൽപ്പിച്ചു നമസ്കരിച്ചു.

സത്തൃഷ്ണനായ ശ്രീരാമൻ തന്റെ കഴുത്തിൽകിടന്ന രത്നമാല സീതാദേവിയുടെ കയ്യിൽ നല്കി. അപ്പോൾ സീതാദേവി പറഞ്ഞു “സൈന്യങ്ങളെയും നമ്മെയും സ്വന്തം ചുമലിൽ ഏന്തി ഇവിയെത്തിച്ചു പല രാക്ഷസന്മാരെയും വധിച്ചു ശതകണ്ഠന്റെ മരണത്തിന് കാരണമായിത്തീർന്ന ഹനുമാനാണ് ഈ രത്നമാല സമ്മാനിക്കേണ്ടതു്!” ഹനുമാൻ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ പക്കൽനിന്നു രത്നമാല വാങ്ങി കണ്ഠത്തിലണിഞ്ഞു. പരമാനന്ദത്തിൽ മുഴുകി ദേവിയോടു പറഞ്ഞു “സീതാ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്മാരാൽ സമ്മാനിക്കപ്പെട്ട ഈ രത്നമാല സഭാ എന്റെ വക്ഷസ്ഥലത്തു് പ്രകാശിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഞാൻ അണിയുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ എന്റെ സീതാദേവിയേയും ശ്രീരാമചന്ദ്രനേയും ഞാൻ ശാശ്വതമായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു.”

യുദ്ധം അവസാനിച്ചതോടെ എല്ലാവരും അയോദ്ധ്യയ്ക്കു മടങ്ങി. ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ അനുവാദത്തോടെ വിഭീഷണൻ രാക്ഷസസേനയുമായി ലങ്കയ്ക്കു തിരിച്ചു. സുഗ്രീവനും വാനരന്മാരും കിഷ്കിന്ധകുപോയി. എന്നാൽ ഹനുമാൻ ശ്രീരാമനോടൊപ്പം തന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

ശതകണ്ഠരാവണന്റെ വധം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ശ്രീരാമൻ രാജ്യഭരണം പൂർവാധികം ഭംഗിയായി നടത്താൻ തുടങ്ങി. രാമരാജ്യത്തിൽ ശോകം, കോപം, വാല്യകൃം, ശത്രുത, അത്യാഗ്രഹം എന്നീ ദുർഗുണങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇവയൊന്നും ജനങ്ങൾക്കു അറിയാമായിരുന്നില്ല.

ശ്രീരാമചന്ദ്രനോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞ ഹനുമാനു കറെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ മാതാവു അഞ്ജനാദേവിയെ കാണാനാഗ്രഹമുണ്ടായി. ഹനുമാൻ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി ഗന്ധമാദന പർവ്വതത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന തന്റെ മാതാവിന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

അസിർഗഡിന്റെ സംരക്ഷണം

ഖാൻ ദേശത്തിലെ അസിർഗഡ് കോട്ട വളരെ ഉറപ്പുള്ളതായിരുന്നു. അത്രയും ഉറപ്പുള്ള ഒരു കോട്ടയില്ലെന്നാണ് പൊതുവേ വിശ്വാസം. 100 അടി ഉയരമുള്ള പർവ്വതത്തിന് മുകളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആ കോട്ട ശത്രുക്കൾക്ക് ദുർഗമമായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഒരു സൈനികൻ അതുവഴി പോകുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു നായ് ഒരു മാനിനെ പിന്തുടർന്നു. മൺ നായുമായി നേരിട്ട് നായെ ഓടിച്ചു. ഇതു കണ്ട് സൈനികനതോന്നി 'ഇവിടെയുള്ളവർ സാഹസികരാണ്. ഞാനും ഇവിടെത്തന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കും!'

ആ സൈനികന്റെ പൗത്രൻ ദേശസ്ഥാപനത്തിനായി അവിടെയുള്ള ജമീന്ദാരുമായി യുദ്ധം ചെയ്തു അയാളെ പരാജയപ്പെടുത്തി. അയാളാണ് ആ അഭേദ്യമായ അസിർഗഡുകോട്ട നിർമ്മിച്ചത്.

അസിർഗഡത്തിൽ തല്പരനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തി ഒരു വലിയ സൈന്യവുമായി അവിടെയെത്തി കോട്ടയ്ക്കു ചുറ്റും കിടങ്ങുകളുണ്ടാക്കി ആ കോട്ടയുടെ അധിപനായ ബഹുദുർഷാ ഉടനെ കീഴടങ്ങിക്കൊള്ളണമെന്നു സന്ദേശമയച്ചു.

ബഹുദുർഷാ വളരെ ഭയന്ന സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നു. എന്നാൽ കോട്ടയുടെ സംരക്ഷകൻ യാക്കൂബ് അയാളുടെ ചക്രവർത്തിയോടു പറഞ്ഞു “യജമാനേ! അക്ബർ എന്നെന്നേക്കുമായി ഇവിടെ തങ്ങാൻ പോകുന്നില്ല. കോട്ടയുടെ രക്ഷയ്ക്കായി നമുക്ക് അക്ബറുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാം. ഒരു വർഷത്തിനു ശേഷമായാലും ശത്രുവിനെ ഇവിടെനിന്നും ഓട്ടിക്കുക തന്നെ വേണം..

കോട്ടയിൽ ആകെ അമ്പതിനായിരം പേരുണ്ടായിരുന്നു. അവർ മൂവായിരം തോക്കുകളുമായി മുഗൾസൈനികരുമായി യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. യാക്കൂബ് യുദ്ധത്തിന് നേതൃത്വം നൽകി.

കോട്ടയിൽ സംഭരിച്ചിരുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ സൈനികർക്കു ഏതാനും വർഷത്തേക്കു മതിയാകത്തക്കവയായിരുന്നു. യാക്കൂബ് അക്ബറിന് കീഴടങ്ങാൻ വിസമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ബഹദൂർഷാക്കു് ധൈര്യമില്ലാതായി. ഒരു ദിവസം ബഹദൂർഷാ യാക്കൂബിന്റെ പുത്രന്മാരായ മുകരാബ്, ബഹദൂർ എന്നിവരുമായി മലയിറങ്ങി അക്ബർക്കു കീഴടങ്ങി.

അക്ബർ, ബഹദൂർഷായെ തന്റെ അധീനത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് യാക്കൂബിന്റെയടുക്കൽ പുത്രൻ മുകരാബു് മുഖാന്തിരം, ഉടനെ തന്നിങ്കു കീഴടങ്ങിയാൽ താൻ മാപ്പു നല്കുന്നതാണെന്നു്, ഒരു സന്ദേശം അയച്ചു. മുകരാബു ഈ വിവരം യാക്കൂബിനോടു് പറഞ്ഞപ്പോൾ യാക്കൂബ പറഞ്ഞതു് ' 'ഛേ! ഭീരു, നിന്റെ മുഖത്തുനോക്കാൻപോലും എനിക്കിഷ്ടമില്ല' '

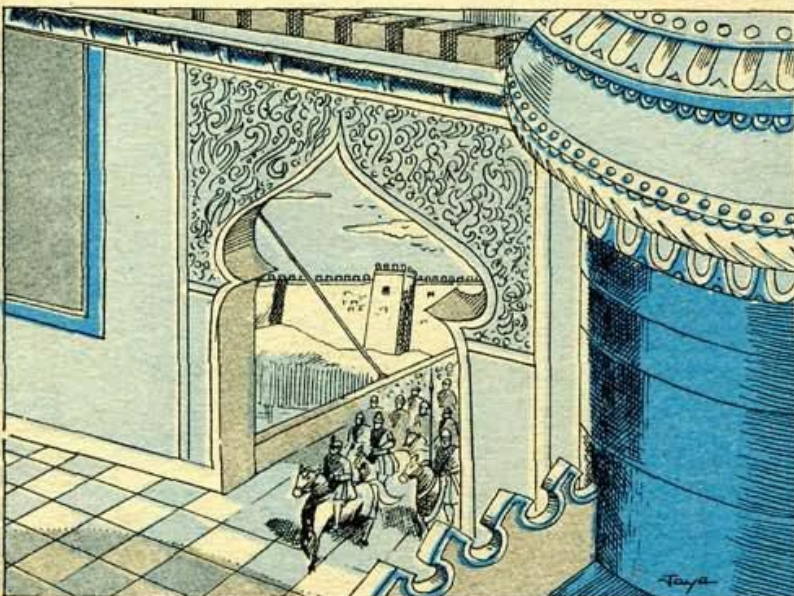
ഉടനെ മുകരാബു അക്ബറിന്റെയും ബഹദൂർഷായുടെയും അടുക്കൽ മടങ്ങിയെത്തി. മുകരാബു നല്ല വാർത്തയുമായി വരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു അക്ബർ. എന്നാൽ മുകരാബു കത്തിയെടുത്തു തന്റെ നെഞ്ചിൽ കത്തിയിറക്കി ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയാണെന്നായതു്.

കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ബഹുദൂർഷായുടെ കീഴടങ്ങലിനുശേഷം യാക്കുബ്ബ രാജകുമാരന്മാരെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു “നിങ്ങളിൽ യുദ്ധ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവർ സിംഹാസനം കൈയടക്കിക്കൊള്ളുക.” എന്നാൽ ഏഴു രാജകുമാരന്മാരിൽ ആരും മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ക്രമേണ അസീർഗഡത്തിലെ എല്ലാ സൈനിക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും മുഗളരുടെ പക്ഷത്തേയ്ക്കുപോയി ഭീരുക്കൾക്കു് ഒരിക്കലും കോട്ടയുടെ സംരക്ഷണം നടത്താൻ സാധ്യമല്ലെന്നു് യാക്കുബ്ബിനറിയാമായിരുന്നു. അയാൾ തനിക്കായി ഒരു കഴിയെടുത്തു് തന്റെ അടുത്ത ബന്ധുക്കളോടും അഭ്യുദയകാംക്ഷികളോടും വിടവാങ്ങിയശേഷം വിഷം കഴിച്ചു മരിച്ചു.

കോട്ട മുഗളരുടെ അധീനത്തിലായപ്പോൾ യാക്കുബ്ബ മാത്രം അവരുടെ കയ്യിൽപെട്ടില്ല. തന്റെ ശരീരത്തിൽ ജീവനുള്ളയിടത്തോളം കാലംഅയാൾ കോട്ട സംരക്ഷിക്കു എന്ന് ശപഥം ചെയ്തിരുന്നു. തനിക്കതു് ഇനി അസംഭവ്യമാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. മുഗളർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് കൈക്കൂലി നല്കി കോട്ടയുടെ അധികാരം പിടിച്ചെടുത്തു. എന്നാൽ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽത്തന്നെ പല വഞ്ചങ്ങൾക്കുള്ള ആഹാര സംഭാരം ഉണ്ടായിരുന്നു.

കമാശീർഷക മത്സരം

ഈ കഥയ്ക്ക് ഒരു നല്ല പേര് നല്കി 25 രൂപ നേടുക.

?

ഒരു പാവപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണൻ ഒരിക്കൽ ഒരു ജമീന്ദരുടെ സഹായമാവശ്യപ്പെട്ടു. ജമീന്ദർ വളരെ ദാനശീലനായിരുന്നു. അയാൾ ബ്രാഹ്മണന് ഒരു കറവപ്പശു ദാനമായി നൽകി. പശുവിനെ കെട്ടാൻ തൊഴുത്തില്ലാത്തതിനാൽ തൊഴുത്തുണ്ടാക്കാൻ ജമീന്ദർ ബ്രാഹ്മണന് പണവും നൽകി. പശുവിന് നൽകാൻ പുല്ലും മറ്റു ആഹാരങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ജമീന്ദർ അവയും ബ്രാഹ്മണന് നൽകി.

പശുവിന്റെ പാൽ കറന്ന് അതു പട്ടണത്തിൽകൊണ്ടുപോയി വില്ക്കാൻ ബ്രാഹ്മണന് പല പ്രയാസങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പാലു മുഴുവനും താൻ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിക്കൊള്ളാമെന്നു ജമീന്ദർ സമ്മതിച്ചു.

ബ്രാഹ്മണന് വീണ്ടുമൊരു പ്രശ്നം. അയാളുടെ പത്നി പാചകം ചെയ്യാൻ പഠിച്ചിരുന്നില്ല. അതുവരെ ഭിക്ഷയെടുത്താണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. അതിനാൽ ജമീന്ദർ ബ്രാഹ്മണന്റെ വീട്ടിൽ ഒരു പാചകക്കാരിയെ അയച്ചുകൊടുത്തു. എന്നാൽ ആഹാരം കഴിക്കുന്ന സമയത്ത് നാലുപേർ ബ്രാഹ്മണന്റെ വീട്ടിൽ വന്നെത്തി. ബ്രാഹ്മണൻ അവരോടു ചോദിച്ചു “നിങ്ങളാരാണ്? എന്തിനാണ് വന്നത്?”

“അങ്ങ് വളരെ ആലസ്യസ്വഭാവക്കാരനാണല്ലോ? അതിനാൽ ആഹാരം കഴിക്കാനായി ഇവരെ ജമീന്ദാരാണിങ്ങോട്ടയച്ചത്?” പാചകക്കാരി പറഞ്ഞു.

കമ്മയ്യനുയോജ്യമായ ഒരു ‘തലക്കെട്ട്’ കണ്ടുപിടിച്ച് കാർഡിൽ എഴുതി താഴെക്കൊടുത്തിരിക്കുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയയ്ക്കണം. “കമാശീർഷക മത്സരം”, അമ്പിളി അമ്മാവൻ, 2 & 3, ആക്ട് റോഡ്, മദ്രാസ്-600026.

കാർഡ്, (കവറിൽ അയയ്ക്കരുത്) മാർച്ച് 10-ാം തീയതിക്കു മുമ്പു ഇവിടെ ലഭിച്ചിരിക്കണം. അതിൽ ചിത്രവാക്യ മത്സരത്തിനുള്ള വാക്യങ്ങൾ എഴുതാൻ പാടില്ല. ഇതിന്റെ ഫലം 78 ഏപ്രിൽ അമ്പിളി അമ്മാവനിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടും!

ജനുവരി മാസത്തിലെ കമാശീർഷക മത്സരം:

“പല്ലെപ്പറിക്കുന്നതും പല്ലെക്കിൽ കേറുന്നതും നാക്കു”

സമ്മാനാർഹ : അനീത എസ്സ്. നായർ, C/o. M. S. നായർ,
N.G.O. Quarters No. 11/43 (old) ഭാരതമാതാ കാളേജ് പി. ഒ. കൊച്ചി 21.

ചിത്രവാക്യമത്സരം : സമ്മാനം 25 രൂ.

സമ്മാനാർഹമായ ഉത്തരം മേയ് 1978 ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടും.

Devidas Kasbekar

S. Paramasivan

- ★ ചിത്രങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ പരസ്പരബന്ധമുള്ള വാക്യങ്ങൾ രണ്ടോ മൂന്നോ വാക്കുകളിൽ അടങ്ങിയവയായിരിക്കണം.
- ★ മാർച്ച് 10-ാം തീയതിക്കുശേഷം ലഭിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല
- ★ ഏറ്റവും നല്ല വാക്യങ്ങൾക്ക് (രണ്ടു വാക്യങ്ങൾക്കുംകൂടി 25 രൂ. സമ്മാനം.)
- ★ രണ്ടു വാക്യങ്ങളും കാർഡിൽ തന്നെ എഴുതി (വാക്യങ്ങളല്ലാതെ വേറൊന്നും അതിലെഴുതാൻ പാടില്ല) താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള മേൽവിലാസത്തിൽ അയക്കുക. അമ്പിളി അമ്മാവൻ, ചിത്രവാക്യമത്സരം, മദ്രാസ് 600026.

ജനുവരി മാസത്തിലെ സമ്മാനാർഹമായ ഉത്തരം:

ഒന്നാമത്തെ ചിത്രം: താളമടിപ്പേ തരമുള്ള

രണ്ടാമത്തെ ചിത്രം: കാളകളിപ്പേ കാശുള്ള

സമ്മാനാർഹൻ: L/NK: എം. കെ. അച്ചുതൻ, BN HQ,

2nd Parachute Regt, C/o 56 APO.

സമ്മാനത്തുക രൂ. 25 ഈ മാസത്തിനുള്ളിൽ അയയ്ക്കപ്പെടും.

ഞങ്ങൾ വായിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് അമ്പിളി അമ്മാവൻ

നിങ്ങളോ!

അമ്പിളി അമ്മാവൻ ഏതു പുരുഷനും ഏതു സ്ത്രീയും ഏതു കുട്ടിയും ആകാംക്ഷയോടെ വായിക്കുന്നു. മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ്, തെലുങ്ക്, മറാത്തി, ഗുജറാത്തി, കന്നട, ഹിന്ദി, ബംഗാളി, ഹിന്ദി, പഞ്ചാബി, ആസ്സാമീസ് എന്നീ പന്ത്രണ്ടു ഭാഷകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഈ മാസിക ഓരോ ഏകദേശത്തെയും പുളകം കൊള്ളിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള കഥകൾ നിറഞ്ഞതാണ്. അമ്പിളി അമ്മാവൻ കുട്ടികൾക്കായുള്ള മാസിക. ഇതു പ്രായം ചെന്നവരെ രസിപ്പിച്ചു കുട്ടികളാക്കുന്നു: കുഞ്ഞുങ്ങളെ അറിവിൽ മുതിർന്നവരാക്കുന്നു.

Statement about ownership of AMBI LI AMMAVAN (Malayalam)

Rule 8 (Form VI), Newspapers (Central) Rules, 1956

1. *Place of Publication* ... 'CHANDAMAMA BUILDINGS'
2 & 3, Arcot Road
Vadapalani, Madras-600 026
2. *Periodicity of Publication* ... MONTHLY
1st of each calendar month
3. *Printer's Name* ... B. V. REDDI
Nationality ... INDIAN
Address ... Prasad Process Pvt Limited
2 & 3, Arcot Road, Vadapalani
Madras-600 026
4. *Publisher's Name* ... B. VISWANATHA REDDI
Nationality ... INDIAN
Address ... Chandamama Publications
2 & 3, Arcot Road, Vadapalani
Madras-600 026
5. *Editor's Name* ... NAGI REDDI
Nationality ... INDIAN
Address ... 'Chandamama Buildings'
2 & 3, Arcot Road, Vadapalani
Madras-600 026
6. *Name & Address of individuals who own the paper* ... CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND
Beneficiaries:
 1. B. V. HARISH
 2. B. V. NARESH
 3. B. V. L. ARATI
 4. B. L. NIRUPAMA
 5. B. V. SANJAY
 6. B. V. SHARATH
 7. B. L. SUNANDA
 8. B. N. RAJESH
 9. B. ARCHANA
 10. B. N. V. VISHNU PRASAD
 11. B. L. ARADHANA
 12. B. NAGI REDDI

All Minors—by Trustee :

M. UTTAMA REDDI, 9/3, V.O.C. Street, Madras 600 024

I, B. Viswanatha Reddi, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

1st March 1978

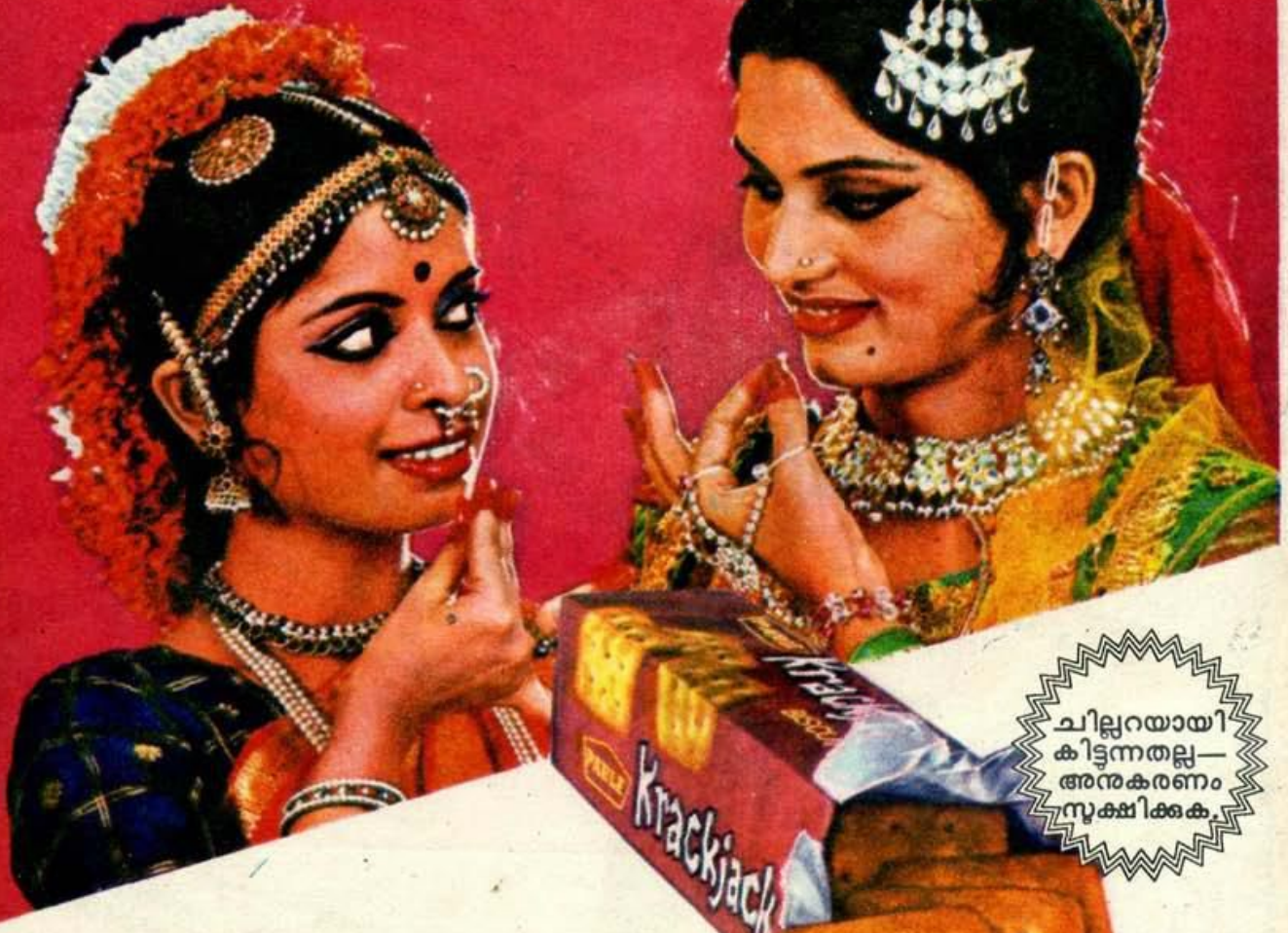
B. VISWANATHA REDDI
Signature of the Publisher

പാർലെ

ക്രാക്ജാക്ക് നൃത്തം

"യിം-യിം-യിമിയിമി-ഉപ്പ്"

"തരികിട-തരികിട മധുരം"

ചില്ലറയായി
കിട്ടുന്നതല്ല—
അനുകരണം
സൂക്ഷിക്കുക

മധുരവുമുപ്പും ചേർന്നൊരു സ്വാദ്
നിങ്ങൾക്കേകും പാർലെ ക്രാക്ജാക്ക്

പാർലെ

ക്രാക്ജാക്ക് — മധുരം...ഉപ്പ്...രണ്ടു സ്വാദും ചേർന്ന ഒരു ബിസ്ക്കറ്റ്

വേൾഡ് സെലക്ഷൻ
ഏവാർഡ് നേടിയത്